

"ALLAH KATINDA DİN İSLÂM'DIR." (ÂL-İ İMRAN: 19)

Bir tek Âyet-i korîme'yi dahi inkâr eden kâfirdir.

"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez..."

Hakikat

Aylık İslâm Dergisi

4,50 TL Yıl: 28 Sayı: 329 ŞUBAT - 2021

**"Sizin Dostunuz Ancak Allah'tır, O'nun Peygamber'idir."
(Mâide: 55)**

**"Her Kim Allah'a Kavuşmayı Severse, Allah da Ona
Kavuşmayı Sever." (Hadis-i Şerif)**

**"Hâlik'ını Dost Edinen Bir Kimse Şüphesiz ki Dostuna
Bir An Önce Kavuşmak İster. Hazret-i Allah'a Kavuşmak
Dünyadan Değil, Bütün Âlemlerden Hayırlı. Yani Bütün
Âlemleri Sana Verseler Vallâhi Allah'a Vuslat Ondan
Hayırlıdır." (Ömer Öngüt -Kuddise Sırruh-)**

**EN YÜCE DOSTA
VUSLAT**

www.hakikat.com.tr

329.SAYI, Şubat 2021

Başyazı

İsmail Yavuz

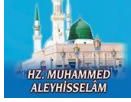
Başyazıyı Oku

•

Fâtiha Sûre-i Şerif'inin Tefsiri (18)KUR'AN-I KERİM TEFSİRİDizi Yazı - Tefsir

•

O Bütün Mevcûdatın Çekirdeği ve Mayasıdır, Hakikatin ÖzüdürHAZRET-İ MUHAMMED AleyhisselâmDizi Yazı - Resulullah Aleyhisselâm'ın Hayat-ı Saâdetleri

•

İlâhî Nuru Görmeye Kim Tahammül Edebilir?Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (118)Dizi Yazı - İnciler ve Hatıralar

•

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (45)EVLİYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm-HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI 241)Dizi Yazı - "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatlar

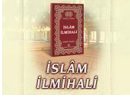
•

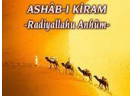
İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârûkî Serhendî -Kuddise Sırruh- (32)Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (174)Dizi Yazı - Hatm'ül Evliya Hakkında İzah ve Açıklamalar

En Büyük Âyet-i Kerime Âyet-ül Kürsî (11)TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİDizi Yazı - Tasavvuf

Ölümün Hakikati Cenaze İşleri ve Berzah Hayatı (3)İSLÂM İLMİHALİDizi Yazı - İslâm İlmihali

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- (87)ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTİ'NİN HAYATI Dizi Yazı - Ashâb-ı Kiram -r. anhüm-

Büyük Değişime Hazır mıyız?GÜNDEMUğur Kara

Ne Ekersen Onu Biçersin!EĞİTİMCanan Büşra Kara

Hakikat 329. Sayı

Bismillahirrahmanirrahim

“Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri’ne; O’nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun.”

Muhterem Okuyucularımız;

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'in Recep ayında ahirete irtihalinin 11. Sene-i devriyesi vesilesi ile bu mevzu Ümmet-i Muhammed'in istifadesine arz ettikleri; [“Kalblerin Anahtarı”](#) külliyyatından derlenip hazırlanmıştır.

Gerek dünyada gerekse ahirette O'na dost olabilmekten daha üstün bir merteye yoktur.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Gerçek bir dost olarak da Allah size yeter, hakiki bir yardımcı olarak da Allah size yeter.” (Nisâ: 45)

Allah-u Teâlâ'dan daha yakın bir dost olamaz, Vallâhi olmaz! O'nu bulan dostu neyler? Dost olarak O yeter!

“Şüphesiz ki benim dostum, Kitap'ı indiren Allah'tır. Sâlihlerin işlerini O görür.” (A'râf: 196)

Allah muhabbeti öyle bir muhabettir!

Allah-u Teâlâ ona bin tane can verse, bin tane de cânan verse, o Allah-u Teâlâ'yı tercih eder, bin canından da bin cânânından da vazgeçer. Görülmeyen Allah'a bu yapılmaz. Has odanın sırları buna derler işte!

Bir insan dünyada Hakk ile olursa; kabirde de Hakk iledir, mahşerde de Hakk iledir, Cennet-i âlâ'da da Hakk iledir. Sen dünyada kiminle isen, o da seninledir.

Ahiret vallâhi daha hayırlı, orası çok güzel, o hayatı gördüm ve yaşadım.

İnsan dünya hayatının şâşâsına dalmış, nimet olarak onu biliyor. Fakat gerçek hayat hakikat hayattır, ondan haberi yok. Onun için dünya tanışmadan ibaret, fakat sevişme, kaynaşma hepsi orada...

Dünyasını imar edip ahiretini harap eden; hiç ahirete gitmek ister mi?

Bizim için gitmekle kalmak arasında hiç fark yoktur. Niçin? O'nunla mısın? Dünyada da, kabirde de, mahşerde de, cennette de O'nunlasın. İşte bu sebeple onun yaşamasıyla ölümü arasında hiçbir fark yoktur. Dünyada da O'nunla, ahirette de O'nunla... Hazret-i Allah ile olana ölüm yok.

Hayat, her kemâlin ve lezzetin esası olması itibariyle insanlar hakkında nimet olduğu gibi; ölüm de dünyadan âhirete intikal vasıtası olduğu için, insanlar için hayat gibi bir nimettir.

Ölüm insanın kemâl merhalelerinden bir merhaledir, dünya ile ahiret arasında bir köprüdür, son değildir.

Ölüm; bu fâni âlemdeki hayat yolculuğunun sona ermesi ile bekâ âleminde geçirilecek ebedî hayatın başlangıç noktasıdır.

Her doğan ölür, her gelen gider. Başı olanın mutlaka sonu da olacaktır. Dünyaya gelen mutlaka ölecektir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

“Her insan ölümü tadacaktır.” buyuruyor. (Âl-i imrân: 185)

Ölüm; Hazret-i Allah'ın koyduğu, dünya hayatının değişmez kanunudur, ayrılmaz bir parçasıdır, mühim olan ona hazırlıkla meşgul olmaktır.

Geldik, gitmek için; kalacak bir fert yok!

Niçin? Herkesin ölüm kararı çıkmış da ondan.

Nasıl mı? “Her insan, her canlı, her nefis ölümü tadacaktır.”

Bitti... Peki ne zaman gidecek? O murad ettiği zaman. Telâşa lüzum yok.

Dünya da O'nun, ahiret de O'nun. Mühim olan ebediyât.

Gerçek hayat ölümden sonra başlayacak. Ölüm zindandan tahliye, askerlikten bir terhis gibidir. Dünyanın çeşit çeşit bitmez tükenmez mihnet ve meşakkatleri, ibtilâ ve çileleri vardır.

Ölümlle Cenâb-ı Hakk o kimseyi terhis etmiş, âlem-i berzahta tasavvurun fevkinde bir hayat hazırlamıştır.

Kalanla giden arasında bir gün fark var. İşte geldik işte gidiyoruz. Geldik gitmek için. Bugün varız yarın yokuz. Bugün üstteyiz yarın alttayız. Bugün yataktayız yarın topraktayız. Bu akşam burada, yarın akşam oradayız. Bugün gözün açık, yarın kapalı. Vaktimiz gelince hep gideceğiz de sıra bekliyoruz.

Çünkü ahiret hayatı bâkidir, orada ölüm yok. Ya mükâfat, ya mücazat...

...

Bu ay başlayacak olan “**Üç Aylar**”ınızı ve idrak edilecek olan “**RegaibKandili**”nizi tebrik eder, tüm İslâm âlemi'ne hayırlara vesile olmasını Cenâb-ı Allah'tan niyaz ederiz.
Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah...

“Resul’üm! Elbette Sen de Öleceksin, Onlar da Ölecekler.”
(Zümer: 30)

“Andolsun ki Senin İçin Ahiret Dünyadan Daha Hayırlıdır.”
(Duhâ: 4)

“Her Kim Allah’a Kavuşmayı Severse, Allah da Ona Kavuşmayı Sever. Her Kim de Allah’a Kavuşmaktan Hoşlanmazsa, Allah da Onunla Mülâkî Olmaktan Hoşlanmaz.”
(Hadis-i Şerif)

“Hâlik’ını Dost Edinen Bir Kimse Şüphesiz ki Dostuna Bir An Önce Kavuşmak İster. Hazret-i Allah’a Kavuşmak Dünyadan Değil, Bütün Âlemlerden Hayırlı. Yani Bütün Âlemleri Sana Verseler Vallâhi Allah’a Vuslat Ondan Hayırlıdır.”
(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

HAKK'A VUSLAT

"Hazret-i Allah'ın işine karışır mıyım diye biz ölümü tercih ederiz. Çünkü O'nun işine karışmak benim ebedî hayatıma mâl olabilir. Şu kadar var ki;

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

"Allah'ım! Yaşamak benim için hayırlı olduğu müddetçe beni yaşat, ölmek hayırlı olduğu zaman da beni öldür." (Buhâri) Onun için orada kalmak lâzım.

Beni alman hayırlı olduğu zaman beni lütfunla al. Beni tutman hayırlı oldukça beni tut.

Çünkü bazen; "Bir daha bunu isteme!" diye emrettiler. Yoksa Hakk'a vuslat vallâhi dünya değil, âlemden hayırlı. Hazret-i Allah'a kavuşmak dünyadan değil, bütün âlemlerden hayırlı.

Yani bütün âlemleri sana verseler vallâhi Allah'a vuslat ondan hayırlıdır. Fakat buna rağmen hangisini murad ederse güzel odur. Senin arzun güzel değil, O'nun hükmü güzeldir. O'ndan gelen her şey güzeldir..."

(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Hayat, her kemâlin ve lezzetin esası olması itibariyle insanlar hakkında nimet olduğu gibi; ölüm de dünyadan âhirete intikal vasıtası olduğu için, insanlar için hayat gibi bir nimettir.

Ölüm insanın kemâl merhalelerinden bir merhaledir, dünya ile ahiret arasında bir köprüdür, son değildir.

Ölüm; bu fâni âlemdeki hayat yolculuğunun sona ermesi ile bekâ âleminde geçirilecek ebedî hayatın başlangıç noktasıdır.

Her doğan ölür, her gelen gider. Başlı olanın mutlaka sonu da olacaktır. Dünyaya gelen mutlaka ölecektir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

“Her insan ölümü tadacaktır.” buyuruyor. (Âl-i imrân: 185)

Ölüm; Hazret-i Allah'ın koyduğu, dünya hayatının değişmez kanunudur, ayrılmaz bir parçasıdır, mühim olan ona hazırlıkla meşgul olmaktır.

Geldik, gitmek için; kalacak bir fert yok!

Niçin? Herkesin ölüm kararı çıkmış da ondan.

Nasıl mı? “Her insan, her canlı, her nefis ölümü tadacaktır.”

Bitti... Peki ne zaman gidecek? O murad ettiği zaman. Telâşa lüzum yok.

Dünya da O'nun, ahiret de O'nun. Mühim olan ebediyât.

Gerçek hayat ölümden sonra başlayacak. Ölüm zindandan tahliye, askerlikten bir terhis gibidir.

Dünyanın çeşit çeşit bitmez tükenmez mihnet ve meşakkatleri, ibtilâ ve çileleri vardır.

Ölümlerle Cenâb-ı Hakk o kimseyi terhis etmiş, âlem-i berzahta tasavvurun fevkinde bir hayat hazırlamıştır.

Kalanla giden arasında bir gün fark var. İşte geldik işte gidiyoruz. Geldik gitmek için. Bugün varız yarın yokuz. Bugün üstteyiz yarın alttayız. Bugün yataktayız yarın topraktayız. Bu akşam burada, yarın akşam oradayız. Bugün gözün açık, yarın kapalı. Vaktimiz gelince hep gideceğiz de sıra bekliyoruz.

Çünkü ahiret hayatı bâkidir, orada ölüm yok. Ya mükâfat, ya mücazat...

Ölümü daima gözönünde bulunduran bir kimse, hazırlığını ona göre yapar. Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerine hakkıyla riâyet ederek ubudiyet vazifelerini en güzel şekilde yerine getirmeye çalışır. Çünkü kişinin her an fotoğrafı çekiliyor, her sözü ve her kelimesi zaptediliyor. “*Nefesi alırken ne düşünüyordun, verirken ne düşünüyordun?*” sualleri var.

Eğer insanlar bu dünya hayatının imtihan için verilmiş bir süre olduğunu ve insan için gerçek hayatın ahiret hayatı olduğunu bilselerdi, bu hazırlık ve imtihan dönemini oyun ve eğlence ile geçirmez, her dakikasını ebedî hayatları için hazırlık yaparak geçirirlerdi.

Merhametlilerin en merhametlisi olan Allah'ımız Tebâreke ve Teâlâ Hazretleri kullarına en büyük öğütlerinden birisini vererek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa O'na yaraşır şekilde öylece korkun. Sakın siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin.” (Âl-i imrân: 102)

Allah-u Teâlâ'nın bütün yarattıklarının misali; farz-ı muhal ki bir denize bir ağ atılmış, balıkların hepsi tutulmuş ve fakat tutulduğunu da bilmiyor, sağa sola saldırıyorlar. Sahibi ağı yavaş yavaş çekiyor, hiçbirinin umurunda bile değil. Biraz sonra karaya çıkacaklar, çok çırpınacaklar, hiç de bu çırpınmanın faydası olmayacak. Hepsi ölüme mahkûm.

Ve fakat Allah-u Teâlâ'nın feyz ve rahmet deryası vardır, o derya uçsuz bucaksızdır ve sonsuzdur. O deryadan da Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in deryasına gelir. Bu derya, feyz ve hayat suyudur.

Allah-u Teâlâ o ağın içinden alıp, Resulullah Aleyhisselâm'ın hayat suyu olan feyz deryasına kimi koyarsa, onun için ölüm yoktur.

Hadis-i şerif'te buyrulur ki:

“Müminler ölmezler. Ancak bir evden bir eve naklolunurlar.”

Binaenaleyh; onlar Allah ile olanlar, Allah-u Teâlâ'ya dönenlerdir. Allah-u Teâlâ'yı tercih edenler de bunlardır.

Ölüm, Allah-u Teâlâ'nın pek büyük bir nimetidir. Müminin hayat-ı ebediyeye ulaşmasına sebeptir. Kabre konması da ona itibar göstermesinden ileri gelmektedir.

Kabir bir perdeden ibarettir, âlem-i berzahta mükemmel bir hayat vardır. Çünkü bakıyorum, kabir ehline güzel... İsteddiği şekilde giriyor, istediği kıyafete giriyor, geziyor, yatıyor. İsteddiği halde. Kılınç kınından çıkmış. Zavallı insan onları öldü zannediyor.

Çıktığı ev kümes gibidir, gittiği ev saray gibidir.

Cenâb-ı Hakk'a muhabbetin en birinci alâmeti ölümü sevmektir. İnsanın irkilmemesi, çekinmemesi, korkmaması lâzımdır.

Sen sevdiğine gidiyorsun, Hâlik'ına kavuşuyorsun. Bıraktığın ne, nereye gidiyorsun? Bir düşünsene! Kümesten kurtulup saraya gideceksin. Niye irkiliyorsun?

Ölüm korkunç değildir. Hazırlıklı olan için ölüm çok güzel bir şeydir.

Ölüm mahlukunu Hâlik'ına ulaştıran en büyük ve en güzel bir vasıta. Çünkü onsuz ulaşılmıyor.

“Kim Allah'a kavuşmayı umuyorsa, bilsin ki Allah'ın tayin ettiği o vakit elbette gelecektir. O işitendir, bilendir.” (Ankebût: 5)

Hâlik'ını dost edinen bir kimse şüphesiz ki dostuna bir an önce kavuşmak ister.

Übâde bin Sâmit -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyururlar:

“Her kim Allah’a kavuşmayı severse, Allah da ona kavuşmayı sever. Her kim de Allah’a kavuşmaktan hoşlanmazsa, Allah da onunla mülâkî olmaktan hoşlanmaz.” (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 2043)

Onlar Allah-u Teâlâ’nın dâvetlileridir, saâdet-i ebediyeye erenlerdir, cennete lââyık olanlardır.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Rabb’imiz Allah’tır.’ deyip, sonra da doğru yolda sebat edenlerin üzerine melekler iner ve derler ki: ‘(Ölümden) korkmayın, (dünyada bıraktıklarınızdan dolayı da) tasalanmayın, vaad olduğunuz cennetle sevinin!’” (Fussilet: 30)

Mazhar-ı Cân-ı Cânan -kuddise sirruh- Hazretleri:

“Ölümü sevmeyene şaşıyorum. Halbuki ölüm Allah’ın huzuruna çıkmaktır. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in ziyaretine gitmektir. Allah dostlarına erişmektir. Hakk’ın değer verdikleriyle buluşmaktır. Ben bu büyüklerin ziyaretine özlem çekiyorum.

Allah’ın Habib’i Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem-in, Allah’ın Halil’i İbrahim Aleyhisselâm’ın yanına gitmeyi ne kadar istiyorum.” buyuruyorlar.

Mevlânâ -kuddise sirruh- Hazretleri ise:

“Ben öldüğüm zaman matem tutmayın, sevinin. Çünkü ben sevgilime kavuşuyorum.” buyurmuşlardır.

“Ben Rabb’ime Misafireten Gideceğim.”

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Kim Rabb’ine kavuşmayı arzu ediyorsa güzel bir amel işlesin ve Rabb’ine kullukta hiç ortak koşmasın.” (Kehf: 110)

Çünkü hayat hayaldir, ne ki varsa seriu’z-zeval’dır. Ama ahiret için çalışan, Hazret-i Allah’a yönelenlerin hayatı devamlıdır. Hayalât hanesinden çıkar, ebediyât hanesine girer. Bir evden bir eve geçer. Ebediyât hanesi çok güzeldir. Çünkü Rabb’i onu güzel yapmıştır. Rabb’inin dâvetlisi, Rabb’inin misafiri olduğu için çok âlidir, çok güzeldir. Allah-u Teâlâ onu tercih etmiş, kendi konağına çekmiştir. Artık O’nun misafiridir. Bir mahlûkun Hâlik’inin misafiri olmasından daha büyük ne olabilir?

Ben ölümü seviyorum, ölümü seviyorum, ölmek de istiyorum. Amma beni alın diyemiyorum. Bu sözüme itimat edin, ölmeyi istiyorum, hatta diyorum ki; beni aldıkları zaman üzülmeyin, ben huzur-u İlâhi’ye, ziyafet-i İlâhiye’ye gidiyorum, müsterih olun!..

Bu sebeple, biz âhirete gittiğimizde bizim için üzölmeyin. Ölümlün mahlûku Hâlik'ına ulaştıran en güzel bir vasıta olduğunu düşünün.

Bizim için hayat ile vefat arasında hiçbir fark yoktur. Gaye Allah... Allah'tan geldim, Allah'a ulaşacağım.

Ölüm bizim için çok tatlı şeydir. Siz kaçarsınız amma biz koşarız. Herkes ölümden korkar. Biz de ölümlü can-u gönülden isteriz ki; Rabb'ime karşı bir hata yapmayayım. Rabb'imi üzmemeyim, kızdırmayayım. Selâmeti ölümlde buluyorum.

Benim için ölüml bir şey değildir, zaten dünyada iken ölmüşüm. Ruh ayırmış, cesedi ayırmış. Ruh O'nunla kâim olursa cesedin ne hükmü var.

O'nunla olayım, O'nun için olayım. O'nunla olmak hayat, O'nsuz olmak vefat. Başka bir şey yaşatmadı gönlümlde Hazret-i Allah.

Canım hep O'na gitmek istiyor, O'na kavuşmayı istiyorum. Amma buna rağmen istemeye hakkım yok, hüküm O'nundur, beni istediği tarafta bulundurur.

Kaç defa içim gitmek istemişti. Fakat; **“Bir daha isteme!”** dendiği için artık katiyyen istemiyorum.

İtimat edin yine de çok defa gönlüm kayıyor. Hâlâ aynı fikirdeyim; çoğu zaman içim yine gideyim diyor, kalayım demiyor. İçim öyle istiyor Elhamdülillâh!

Gönül hep oraya akıyor. Çünkü orası kurtuluş yeri, onun için gönül durucu değil.

Orası o kadar güzel ki, tarifi mümkün değil...

Bir gün Cennet-i alâ'nın yolunu gösterdiler. Cennet-i alâ'nın yoluna akıl erdiremedim. Cam değil, taş değil, her nereye baktıysam akıl erdiremedim. Aklım yetmedi. Hayvanları uçuyor, yürüyor, arabaları var. Aklına gelen her güzellik var. Fakat Yaratan hepsinden güzel.

Onun için oranın hayatı bambaşka, çok güzel. Orada konuşuluyor, görüşülüyor, serbest olanlar çıkıyor, gidiyor. Ahiret hayırlı ve orası çok güzel, gönül oraya gitmek istiyor.

Orası buradan çok güzel... Orası çok güzel, çok çok çok güzel... Bir hayat var, bir hava var, bir rahatlık var, bir huzur var, sonsuz bir hayat!..

Ahiret dünyadan çok hayırlı...

Âyet-i kerime'de:

“Andolsun ki senin için ahiret dünyadan daha hayırlıdır.” buyuruluyor. (Duhâ: 4)

Bu Âyet-i kerime orada tecelli ediyor. Hayat orada var.

Amma gel de inan!..

Biz o hayata aşınayız; hayat vefat hiç fark etmez. Yalnız Sahib'im nasıl murad ederse...

Benim; kalmamla gitmem, Sahib'imın kudret elindedir. Ben Cenâb-ı Hakk'ın kudret elindeyim. İster alır, ister bırakır, nasıl isterse öyle yapar. Bütün arzum Sahib'ime bağlılık. O nasıl isterse, O nasıl hükmederse benim arzu ve isteğim bu oluyor. Onun için ölüm için bir telâşım yok...

Biiznillâhi Teâlâ Hakk bizi ihata etmiş, mahlûk bizi ihata edemez.

Ona cennet müjdesi, kurtuluş müjdesi gibi şeyler hiçtir. Onun gayesi Hakk'tır. Müjdelenecekmiş, Cennet-i âlâ'ya girecekmiş, bunlar hikâye gibi gelir. Çünkü onun gayesi bu değildir. Onun gayesi Hakk'tır, Hakk'a varmaktır. Onun müjdesi de O, her şeyi de O'dur.

Cennet müjdesi dahi Hakk ile onun arasına perde olur. Dünya varlığı perde olur, kendisi perde olur, müjdesi perde olur.

Bir kız yabancı bir erkeğe aşık olur; anne babasını bırakıp, aslını neslini bilmediği halde onun arkasından gider.

Gözü hiçbir şeyi görmez ve aşık olduğunu görmek ister. Peki ya Hazret-i Allah'a aşık olan cenneti ne yapsın?

Onun için bunun en üstünü Hakk'la yaşamak, Cemâl-i bâ-kemâl'ini müşahade etmektir. Bu ona her şeyi unutturur. Binaenaleyh nurun karşısına geçtiğin zaman zaten kendinden geçiyorsun. Şu halde cennet güzeldir ama Cemâlullah hepsinden güzeldir. Yaratılanlara nail olmak güzeldir ama Yaratan'a kavuşmak hepsinden güzeldir.

Çektiği zaman Rabb'isine misafireten gider. Zaten dünyada da O'nunlaydı.

Âyet-i kerime'de:

“Gidilecek yerin güzel olanı Allah katındadır.” buyruluyor. (Âl-i imran: 14)

Ahret Daha Hayırlı Orası Çok Güzel:

Ahret vallâhi daha hayırlı, orası çok güzel, o hayatı gördüm ve yaşadım.

İnsan dünya hayatının şâşâsına dalmış, nimet olarak onu biliyor. Fakat gerçek hayat hakikat hayatıdır, ondan haberi yok. Onun için dünya tanışmadan ibaret, fakat sevişme, kaynaşma hepsi orada...

Dünyasını imar edip ahiretini harap eden; hiç ahirete gitmek ister mi?

Bizim için gitmekle kalmak arasında hiç fark yoktur. Niçin? O'nunla mısın? Dünyada da, kabirde de, mahşerde de, cennette de O'nunlasın. İşte bu sebeple onun yaşamasıyla ölümü arasında hiçbir fark yoktur. Dünyada da O'nunla, ahirette de O'nunla... Hazret-i Allah ile olana ölüm yok.

Fakat Hazret-i Allah'ın azâmeti karşısında korktuğumdan kalbim hep ölüme meyyâl, "Bir an evvel bizi alırlar mı?" diyorum.

Halbuki beni gerçekten nimete boğdu, nimet içinde yüzdürüyor. O kadar nimet vermiş ki, sırf bu yönden de değil, her yönden! Fakat yemin ederim ki şu an "**Alacağım!**" dese, bir an gecikmesini istemem.

Onun için ölüm sık sık kalbimden geçer, alsalar bir an evvel göçmek isterim.

O'na sonsuz şükürler olsun! O'ndan korktuğumdan ölümü istiyorum. Şu anı kaçırmayayım, şimdi huzurundayım, ayrılmayayım; ayrılıp da dalâlete düşmeyeyim korkusundan o anda ölümü istiyorum. Daha doğrusu istemiyorum da kalbim istiyor.

Yoksa beni her türlü lütfuna, ihsan ve ikramına gark etmiş. Fakat ben bunları görmüyorum, O'ndan korkuyorum. O'nun azâmeti karşısında kalbim O'na varmak istiyor.

Sakın öleceğim diye korkmayın, telâş etmeyin, severek gidin, orada yabancılık çekilmiyor. Yalnız hazırlığınız çok olsun. Oranın hayatı bambaşka.

Siz ihvansınız, ashâbsınız, ölümden korkmayın. Hem ihvansınız, hem ashâbsınız, ölümden korkmayın. Bu yetmez mi size! İhvan, ashâb vazifesi görüyor.

Orası ayrı bir âlem. İhvan ölümden korkmaz, severek gider. Allah'ım iman ile gitmeyi ikram buyursun.

Bugün öyle bir zamandayız ki doğana sevinmeyin, ölene üzülmeyin. Hele iman ile gittiğini hissederseniz sevinin. Ohh kurtuldu! Allah'ım kurtardıklarından etsin.

Rabb'ime şükürler olsun. Bana Allah yeter. Bizim hayatımız şuna benzer. Bir insan bir evden diğer bir eve taşınırken, bütün eşyalarını taşır. Eski evde hiçbir şey kalmaz, sadece bir ceketidir. Çağırdıkları zaman gelir ceketini alıp, gider. Benim dünyada kalmamla ahirete göçmemin durumu budur. Şu, bu hayır! Bir ceketim var, çağırdıkları zaman alır çıkarım. Elhamdülillâh... Ben emre bakarım. Gel dedikleri anda ceketimi alır giderim. Hiç eşyam yok. Bir tek ceketim var. Allah'ım beni dünyaya bağlamamış, hiçbir ilgim yok. Her şeyi vermiş ama O'ndan gayrisini yaşatmamış. Benim için ne mal, ne para, ne kadın; hayır! Benim sadece ceketim var, ceketini alıp giderim. Onun için değmez efendim.

Bir evden bir eve taşınmışız. Bütün eşya gitmiş, bir tek ceketim kalmış. Ben de ceketimi alıp giderim. Benim dünyadaki tutumum budur. Amma bana her şeyi vermiş.

Hayır! Bana O gerek. Yoksa bana yer, rahat, istirahat gerekmez. **“Hadi!”** derse ceketimi alır çıkarım. Bir ceketim var, yani bir kefenim var.

İtimad edin, dünyada kalmak için tek bir arzum Allah yolunda bu cihat içindir. Beni tek tutan cihattır. Gitmeye çok meyyalim, bu cihat olmasa yaşamanın âlemi ne!..

Burada olayım, burada öleyim, buna sadakat denir. Burası benim iş yerim. Benim burada işlerim var. Burada olayım, burada öleyim. Buna sadakat denir.

Ebu Saîd-i Hudrî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurdular:

“Şüphesiz ki cennetlikler, üzerlerindeki köşk sahiplerini sizin doğu ve batı ufkunda kavuşmakta olan parlak yıldızı gördüğünüz gibi görürler. Çünkü aralarında fark vardır.”

Ashâb-ı kiram: **“Yâ Resulellah! Bunlar peygamberlerin yerleridir. Başkaları onlara ulaşamaz.”** deyince buyurdular ki:

“Bilâkis!.. Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, onlar Allah’a iman eden ve peygamberleri tasdik eden birtakım adamlardır.” (Müslim: 2831)

Yegâne Dost, Hazret-i Allah:

Gerek dünyada gerekse ahirette O’na dost olabilmekten daha üstün bir mertebe yoktur.

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Gerçek bir dost olarak da Allah size yeter, hakiki bir yardımcı olarak da Allah size yeter.” (Nisâ: 45)

Allah-u Teâlâ’dan daha yakın bir dost olamaz, Vallâhi olmaz! O’nu bulan dostu neyley? Dost olarak O yeter!

“Şüphesiz ki benim dostum, Kitap’ı indiren Allah’tır. Sâlihlerin işlerini O görür.” (A’râf: 196)

Allah muhabbeti öyle bir muhabettir!

Allah-u Teâlâ ona bin tane can verse, bin tane de cânan verse, o Allah-u Teâlâ’yı tercih eder, bin canından da bin cânânından da vazgeçer. Görülmeyen Allah’a bu yapılmaz. Has odanın sırları buna derler işte!

Bir insan dünyada Hakk ile olursa; kabirde de Hakk iledir, mahşerde de Hakk iledir, Cennet-i âlâ’da da Hakk iledir. Sen dünyada kiminle isen, o da seninledir.

Dikkat ederseniz insanın dostu var, düşmanı var. Dost, kabre kadar gelir, kabirden sonra gelen var mı? Öyle bir dost lâzım ki kabirden sonra da olsun. Bize kabir ve kabirden sonrası lâzım. İnsan şöyle düşünecek:

Bu arkadaşlar beni kabre kadar götürecek, beni eğer dostuma bırakırlarsa ebedî saadete erdirirler. Fakat ben, onlara kapılırsam dostumdan mahrum kalırım.

Bütün dünya dostum olsa beni kabre kadar götürür. "Ne halin varsa gör der!" ama malın, seni götürenler geri döner, amelinle baş başa kalırsın.

İnsan, kabre girmeden Hazret-i Allah'ı dost edinirse, kabre girdiği zaman; "Beni dostuma bırakın!" der ve "Ben dostuma gidiyorum!" der.

Demek istiyoruz ki; dostun seni mezara kadar götürür ama öyle bir dostla ol ki, ebedi hayatta beraber olursun.

Yegâne dost Hazret-i Allah, Resulullah, melekler ve sâlih kullardır. Fakat insan, bunları bilmiyor; dost arıyor ve düşman kazanıyor.

En samimi dost zannettiğin bakarsın bir söz söyler, bir yanlış harekette bulunur, seni kırar. İnsan bazı yakınlarından kırıldığı zaman çok ince kırılıyor. Düşman düşmandır, kırılmazsın. Niçin? "O icraatını yapacak!" dersin kırılmazsın.

En kıymetli ânım, Hazret-i Allah ile olduğum andır. Çünkü benim dostum O'dur. Dost dediğin düşman olabilir amma O'nun dostluğu sonsuzdur, O hep dosttur. Şu halde ben dostumla olayım, düşmanım ile olmayayım. Halkla konuştuğum zaman birçok lüzumlu ve lüzumsuz kelimeler geçiyor, amma O'nunla olduğum zaman hiç kötü geçmiyor, ânım hep dolu geçiyor. İbadet etmesem bile huzuru yeter.

Allah-u Teâlâ'dan daha yakın bir dost olamaz, Vallâhi olmaz! O'nu bulan dostu neyler? Dost olarak O yeter! Benim dostum O'dur, yâr olarak O'nu seçmişim.

Allah-u Teâlâ lütfu ile ihsan buyurursa, dost olarak O'nu seçmişim, O'nu dost bilmişim, O'nunla olmaya gayret ediyorum. O'nunla olduğum zaman hayattır, O'nsuz olduğum zaman ruhî bir vefattır. Kendi dostuyla dostluk, Dost'a ulaşmaya; düşmanlarıyla görüşmek, O'nun rızâsından ayrılmaya vesile olur.

Eğer dostun Hazret-i Allah olursa, bütün dünya düşman olsa ona zarar vermez. O'nunla dostluk kurmaya çalış. Sen Hazret-i Allah ile misin, kabirde de olsan, dünyada da olsan berabersin, telâş etme!..

"Sizin için Allah'tan başka ne bir dost ne de bir yardımcı vardır." (Bakara: 107)

Hazret-i Allah'a aşık olan Hazret-i Allah'ın gelinidir, Allah'a kaçar. Artık Allah'a kaçan bir kimsenin Allah'tan gayrı muhabbete takıldığı bir yer olmaz. Hakk'tan geldik Hakk'a döneceğiz. Bize Allah gerek.

O'nunla ol, O'nunla yaşa. Dünyada iken O'nunla yaşa ki, O dilerse seni ikinci cennetine de alır. Ne kadar güzeldir o gönül cenneti. O'nunla mısın, gönül

cennetindesin elhamdülillâh. Mal, mülk, evlât sevgisi... Hayır! O sana yeter. Çünkü en sevdiğin yarın düşman kesilebilir amma O hep dost...

“O hakiki dosttur, övülmeye lâayık olandır.” (Şûrâ: 28)

Bir kul için mümkün olabilen en üstün rütbe, en büyük kazanç O’nu tanımak, yalnız O’nu sevmek, buyruklarına seve seve itaat etmektir. Dostluğu kazanılmaya ve sevilmeye en lâayık olan mutlak varlık O’dur.

Âyet-i kerime’lerde şöyle buyurulmaktadır:

“Asıl dost Allah’tır.” (Şûrâ: 9)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Nevâdir’ül Usûl”** isimli eserinde geçen bir ifşaatında şöyle buyurmuştur:

“Hepsi Enbiya Aleyhimüsselâm’dan olmalarına rağmen, kalpler ve dereceler hususunda peygamberler arasında bir farklılık vardır. Her biri velilerden oldukları halde, velilerin aralarında da böyle bir farklılık mevcuttur.

İşte bu kimsenin vasfı, Resulullah Aleyhisselâm’ın Allah-u Teâlâ’dan hikâye ettiği gibidir.

Şöyle buyurmuştur:

‘Velilerimden kendisine en çok gıpta edilen kimse, benim katımda derecesi ulu ve yüksek peygamberlerin derecelerinden bile daha yakın olan gizli bir kimse, Üveys’ül Karnî’ye ve onun benzerlerine denk olan hafif’ül haz bir mümindir. İşte bu onun zahirî sıfatıdır, bâtinî ise tarife sığmaz.’

Velilerden bir kimse en yüksek dereceye sahip olur. Bu, Allah’ın kendi adına, veli olarak kullandığı bir kuldur. (Nevâdir’ül Usûl fî Ma’rifeti Ehâdis’ür-Resul. c. 1 sh: 619-620)

“Hafifü’l-Haz” demek; onun bir Allah’ı var, başka hiçbir şeyi yok, demektir. Allah’tan gayrisi yok onda, kimsesi yok, bir Allah’ı var, bir Resulullah’ı var.

“Allah onları sever, onlar da Allah’ı severler.” (Mâide: 54)

Onlar öyle kimselerdir ki, Allah-u Teâlâ sevmesinin bir neticesi olarak onları en güzel sevaplarla mükâfatlandırır. Onlar Allah-u Teâlâ’nın sevgisini kazanacakları yolları takip ederler, hoşnutluğunu kaybettirecek yollardan uzak dururlar. Emirlerine sarılırlar, yasaklarından son derece sakınırlar. O’nun râzı olmasını her şeyden üstün tutarlar. Sevgilerinde samimidirler. Allah-u Teâlâ’nın dostluğunu ve yardımını kazananlar, başkalarını dost edinmezler. Onlar Allah’ı anarak yaşar, Allah’ı anarak ölür ve Allah’ı anarak Allah’a ulaşırlar.

“Allah iman edenlerin dostudur.” (Bakara: 257)

“Allah müminlerin dostudur.” (Âl-i imran: 68)

Bâyezid-i Bestâmî -kuddise sırruh- Hazretlerimiz;

“Kimi dost edinmemizi tavsiye edersiniz?” diye soran dostlarına:

“Hastalandığın zaman seni ziyaret edip soran, günah işlediğin zaman tevbeni kabul edenî.” buyurdu.

Hakiki Dost; Allah ve Resul’üdür:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde müminlerin kimlerle dost olması gerektiğini beyan buyurmaktadır:

“Sizin dostunuz ancak Allah’tır.” (Mâide: 55)

En güzel dost, seni yoktan var eden, nimetlerle donatan en güzel şekilde terbiye edip sonra suret veren, namütenahi rızıklarla merzuk eden ve bütün kâinatı sana musahhar kılan, bu kadar lütuf ve ihsan içinde bulunduran Hazret-i Allah’tır. O senin en yakînin ve en güzel refikindir.

“O’nun Peygamber’idir.” (Mâide: 55)

Resulullah Aleyhisselâm ise Rahmeten lil-âlemin’dir. Hazret-i Allah onu âlemlere hayat bahşetmek için yaratmıştır. Ondan daha güzel dost olur mu?

Resul-i zişan -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Allah sevgisine vasıta olduğu için, onu seven Allah-u Teâlâ’yı sevmiş olur. Dostun dostu da dosttur.

Kimde onun muhabbeti varsa onda hayat vardır. Kim ki ona tâbi olursa dünya ve ahiret azabından emin olur, iki cihan saâdetine erer, Hakk’ın yüce zâtına yaklaşır, yakınlık bulur, hakikata varır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e tâbi olmak, yolunda bulunmak, onu malından da hatta canından da fazla sevmek; hem Allah sevgisinin delili ve tezahürü, hem de Allah tarafından sevilmenin sebebidir. İnsanı Allah sevgisine mazhar eder.

Ama sen bu kadar ihsan ve ikram sahibi olan Hazret-i Allah ve Resul’ünü bırakırsan, nefsine taparsan, şeytana uyarsan artık senin Hazret-i Allah ve Resul’ü ile ne ilgin kalır? Yaptığın ibadetin ne hükmü olur?

“Ve Allah’ın emirlerine boyun eğerek namaz kılan, zekât veren müminlerdir.” (Mâide: 55)

Eğer bunlar gerçekten namaz kılan hakiki iman sahibi kimseler olsalardı, kıldıkları namaz onları her kötülükten alıkoyardı.

Onun için insanın hakikaten düşmanı vardır. Nefis, şeytan, şeytanlaşmış insan. Onun için Allah'ımızın dostluğu hepsinden yüksektir. Bir insan hakikaten Allah-u Teâlâ'ya kalben bağlanırsa ona O yeter.

Sâdık Dost:

Allah-u Teâlâ'nın ism-i şerif'lerinden birisi de **“Veli”**dir. Sâlih kullarına dost olan demektir. Allah-u Teâlâ sevdiği seçtiği kullarının yakın dostudur, onları hususi himayesine alır. Onlara yardımda bulunup başarıya erdirir, hayırlı işlere muvaffak kılar. Karanlıklardan kurtarıp nurlara çıkarır, gönüllerini nurlandırır. Onları gören Allah'ı hatırlar.

Onlar da Allah'tan başka dost tanımazlar. O'ndan başka hiç kimseden korkuları veya beledikleri olmadığı için; herkes korktuğu zaman onlar korkmazlar, herkes tasalandığı zaman onlar tasalanmazlar.

Onlar Allah-u Teâlâ'ya dost olanlardır.

Dostluğu kazanılmaya yegâne lâıyk varlık Allah'tır.

Velâyet; Allah-u Teâlâ'nın kulunu, kulun Mevlâ'sını dost edinmesi, Hâlik ile mahlûk arasındaki karşılıklı sevgi ve dostluk demektir. Kulun Hakk'ta fâni olup O'nunla bekâ bulmasından ibarettir.

Allah-u Teâlâ veli kulları hakkında Âyet-i kerime'lerinde:

“İyi bilin ki, Allah'ın veli kulları için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklar.” buyuruyor. (Yunus: 62)

Onlar Allah-u Teâlâ'nın dostluğunu kazanmıştır, dost olarak yalnız O'nu bilirler, dünyaya iltifat etmezler, ahirete rağbet etmezler. Allah-u Teâlâ da sevdiğinden ötürü onları korkutmaz, onları mahzun bırakmaz, onları üzmez.

Çünkü onlar dünyada Allah-u Teâlâ'dan korktular ve ahkâm-ı ilâhî mucibince iş ve harekette bulundular.

“Onlar iman edip takvâya ermiş olanlardır.” (Yunus: 63)

Kemâl-i iman ile iman ettikleri gibi, bütün ilâhî emirleri ve hükümleri kabul ve tasdik ettiler. Allah'tan başka bir şey de sevmediler.

“Dünya hayatında da âhirette de onlar için müjdeler vardır.” (Yunus: 64)

Dünyadaki müjde Allah-u Teâlâ'nın dostluğu ve onlara olan teveccühüdür. Bu büyük bir müjdedir.

Onlar ahirette de O'nunla olacaklardır.

Allah korkusu her korkuyu silmiş olduğu için başka korku kalmamıştır. İlerisi daha güzel olduğu için de geçmiş ile ilgili hüznün yoktur, müjdeler vardır. Velâyet nurları üzerlerine akseder durur. Tam bir iman ile ilâhî emirleri ve hükümleri ifâya devam ederler. Her türlü haram ve şüpheli şeylerden sakınırlar.

Bu da onların hususiyetleridir. Allah-u Teâlâ'nın kendilerine karşılık olarak teveccühü ve ikramıdır. Dünyada da müjdelenmişlerdir, ahirette de müjdelenmişlerdir.

“Allah'ın verdiği sözlerde aslâ değişme yoktur. Bu en büyük saâdetin tâ kendisidir.” (Yunus: 64)

O'nun verilmiş hükmünü kaldıracak hiçbir kuvvet yoktur, olması ihtimali de mevcut değildir. Elbette ki ilâhî vaad tamamen gerçekleşecektir.

Evlîyâullahın dünyada ve ahirette müjdelenmiş olmaları öyle bir ihsan-ı ilâhîdir ki, bunun fevkinde bir nimet tasavvur edilemez.

En büyük saâdet ise; Allah-u Teâlâ'nın cemâl-i bâkemâl'i ile müşerref olurlar. İşte bundan daha büyük saâdet olamaz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Biz kimi dilersek onu derece derece yükseltiriz.” (En'âm: 83)

İşte bunlar bu derecelere yükselttiği kullardır. Gerçek bahtiyar insan bunlardır.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

“Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir.” (Ahzâb: 23)

Bunlar Allah'a gönülden bağlı olup, söz verenler ve hükmünü Hakk'tan bekleyenlerdir.

Allah-u Teâlâ'nın bu has kulları her zaman için mevcuttur. Kimisi canını bu uğurda fedâ ederek ebedî saâdete nâil olmuş; kimisi de ebedî saâdetin şerefine nâil olmak için canını ve malını hiçe saymış, rızâ-i Bârî için gayret sarfetmektedir.

Farz-ı muhal ki iki arkadaşın var. Birisi gayet sâdık bir dost, hiçbir zaman arkadaşlığından inhiraf etmiyor. Böyle arkadaşlara: *“Ne kadar sâdık!”* denir. Bir arkadaş böyle olursa, ya bir kul mahlûk olduğu halde Hâlik'ına sadâkatini ibraz ederse durumu ne olur? Allah-u Teâlâ: *“Bu benim sâdık kulumdur.”* der, onun her işini halleder.

“Sâlihlerin işlerini O görür.” (A'râf: 196)

Âyet-i kerime'si onlara mahsustur, artık onun işini O görür.

Allah-u Teâlâ veli kullarını dünyada nur direği olarak yaratmıştır. Onlar kaybolduğu zaman kıyamet kopar.

Âyet-i kerime'sinde:

“Yeryüzünü döşedik ve oraya sabit dağlar yerleştirdik.” buyuruyor. (Kaf: 7)

Yüksek dağlarla yeryüzünü tuttuğu gibi, veli kulları ile de yarattıklarını tutmaktadır. Allah-u Teâlâ birçok iyilikleri onlarla vermekte, belâ ve musibetleri bunların hatırına defetmektedir.

“Hamd olsun Allah’a, selâm olsun O’nun beğenip seçtiği kullarına.” (Neml: 59)

Kişi Sevdiği ile Beraberdir:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

“Ben her mümine kendisinden daha evlâyım.” (Müslim)

Bunun sebebi, Sebeb-i mevcudat oluşudur. İnsanın mânevi hayat bulmasına yegane sebep onun rahmeten lil-âlemin olmasıdır. O Hazret-i Allah’a ulaştırmak için tek bir rehberdir. Eğer o lütuflar olmasaydı dalâlette ve karanlıkta kalıncırdı. Senin nefsin cehenneme atılsaydı bundan daha büyük zulüm mü olurdu? Onun için gerçekten de kendi nefsinden evlâdır. Yalnız bilen için...

“Hiçbir kimse ben kendisine babasından, evladından ve bütün insanlardan daha sevgili oluncaya kadar kâmil mümin olamaz.” (Buhârî)

Herkes Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i sevdiğini iddiâ edebilir. Gerçekte ise peygamber sevgisi kesin olarak itaat etme ve hiçbir surette muhalefet etmemekle gerçekleşir.

“Şu üç haslet kimde bulunursa imanın tadını tatmıştır: Allah'ı ve O'nun Peygamber'ini herkesten ve her şeyden fazla sevmek. Sevdiğini ancak Allah için sevmek. İman ettikten sonra, ateşe atılmaktan nefret eder gibi küfre dönmekten nefret etmek.” (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 16)

Bu nokta çok incedir. Hazret-i Allah ve Hazret-i Resulullah'ı sevmek laf işi değildir. Sevdiğini Allah için sevmek şarttır.

Senin oğlun var, kızın var, gelinin var, liderin var, önderin var. Ve sen iman etmiş görünüyorsun!

Ama sevgiyi onlara bağlamışsın.

Âyet-i kerime'de:

“Allah hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır.” buyuruluyor. (Ahzâb: 4)

Kimin kalbinde muhabbet-i Mevlâ varsa o kalbe masiva girmez. Kimin kalbinde masiva varsa oraya muhabbet-i Mevlâ girmez. Bunun kesinlikle böyle olduğunu bilmek lazımdır.

Hadis-i şerif bu kadar açık iken bir de bizim hareketlerimize bakın! Bu Âyet-i kerime bir berzaktır, bir aynadır. Herkes kendi durumunu buradan ölçsün.

Hadis-i şerif'te geçen ateşe atılmak, küfre düşmek mânâsınadır. İşte herkes kendi ateşini ve küfrünü bu Âyet-i kerime ile ayırabilir.

Hakikaten Hazret-i Allah ve Resulullah'ı mı seviyor?

Sevdiklerini Allah için mi seviyor?

Allah-u Teâlâ'nın nehyettiği şeylerden kaçınıp, onu cehenneme götürecek yollardan nefret mi ediyor?

Bunlar kişiye bir ölçüdür. Bugün bu ayna herkese lazımdır, zira herkes kendini bu aynada görsün.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

“Beni seven cennette benimle beraber olur.” (Tirmizî)

Bir defasında Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz'in elinden tutmuştu. **“Yâ Resulellah! Sen bana canımdan başka her şeyden daha sevgilisin.”** deyince buyurdular ki:

“Hayır! Hayatım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, ben sana canından daha sevgili olmadıkça imanın kemâle ermez.”

Bunun üzerine Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- **“Öyle ise, şu anda yâ Resulellah! Sen canımdan da sevgilisin.”** diyerek bağlılığını ifade etti.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz **“Yâ Ömer! Şimdi imanın kemâle erdi.”** buyurdular. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 2069)

İşte bu en büyük delildir. Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz böyle söylerse, Resulullah Aleyhisselâm ona böyle söylerse acaba bizim durumumuz ne olur? Bu hususu ibretle kıyas etmemiz gerekiyor.

“Kıyamet ne zaman kopacak ya Resulellah!” diye soran bir zâta “O gün için ne hazırladın?” buyurdular. O da “Hiçbir hazırlığım yok. Fakat ben Allah’ı ve O’nun Peygamber’ini çok severim.” dedi. Bunun üzerine ona şu müjdeyi verdiler:

“Öyle ise sen, sevdiklerinle berabersin.”

Hadis-i şerif’i rivayet eden Enes bin Malik -radiyallahu anh- der ki; **“Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in bu haberine sevindiğimiz gibi hiçbir şey bizi sevindirmedir.”** (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1495)

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz’den rivâyete göre bir kimse Resulullah Aleyhisselâm’a gelerek:

“Yâ Resulellah! Ben seni kendi çocuğumdan, hatta kendi canımdan da çok seviyorum. Öyle ki evde otururken sen aklıma gelince, hemen gelip seni görmeden duramıyorum. Fakat beni düşündüren bir mesele var. İkimiz de öldüğümüzde sen cennete girecek ve Peygamber katına çıkacaksın. Ben ise cennete girersem bile seni göremeyeceğimden korkuyorum.” dedi.

Resulullah Aleyhisselâm ona cevap vermedi. Daha sonra şu Âyet-i kerime nâzil oldu:

“Kim Allah’a ve Peygamber’e itaat ederse; işte onlar Allah’ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle, sâlihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel birer arkadaşlırlar.” (Nisâ: 69)

Kişi ahirette, dünyada sevdiği ve peşinden gittiği kimseler ile beraber haşrolunacaktır. Muhabbet bir köprüdür.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Kişi, sevdiği ile beraberdir.” buyuruyorlar. (Buhârî)

Bu en büyük müjdedir. Bu köprüyle ahirete intikal ettiği zaman, orada bizi rızâsında haşr-ü cem ettiği zaman en güzel bayram yeri orasıdır.

Bir insan bir insanı hakikaten Allah için severse, O’nunla olmak isterse, O’nun hayatını yaşamak isterse, bu Hadis-i şerif’in sırrına mazhar olur. Yoksa **“Ben sevdim!”** demekle olmuyor.

Mühim olan mürşidinin yanında olmak değil, yolunda olmaktır.

Ahireti Kazanmak İçin Vesileler Lâzım:

İnsan hakikaten dünya muhabbetini kalbinden çıkarırsa, gönlünü Hazret-i Allah ile doldurursa, Allah’a kavuşmak için ahireti tercih eder, hem de nasıl tercih eder, gönülle tercih eder, zaten gönülle olmayan işlerin fazileti bile yoktur. Gönülle tercih eder ve fakat mahlûk Halik’ının emrine tabidir, ne **“Beni al!”** diyebilir, ne

de *“Bırak!”* diyebilir. Çünkü onun iradesi elinde değil zaten. Çektiği zaman Rabb’isine misafireten gider. Zaten dünyada da O’nunlaydı.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri:

“Onun iradesi kendi elinde değildir.” buyuruyorlar. (260. Mektup)

Onun iradesi Sahib’inde olduğu için Sahib’isi onun hükmünü verir, hükmüyle hareket eder ama onda hüküm ve arzu yaşamaz.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri:

“O, Allah-u Teâlâ’nın kabzasında (hususî himayesinde) hareket eder.” buyurmuşlardır.

İşte bu hale gelmemiz için, ahirete yaklaşmak için vesileler lâzım.

Bu vesilelerin en güzeli bir tanesini Cenâb-ı Hakk bize şöyle buyuruyor:

Siz:

“Sâdıklarla beraber olun.” (Tevbe: 119)

Bunun manası; onlar beni biliyor, beni size onlar tarif eder, sizi bana ulaştırır, başkası ulaştıramaz. Başkası nefis putuna yaklaştırır, fakat onlar fâni olduğu için Hakk’a yaklaştırırlar.

Bunun hikmeti; ***“Ben sizin nasibinizi oraya indirdim. Siz de sadakatiniz, bağlılığınız nispetinde nasibinizi alın.”*** manasına geliyor.

Râbitası kuvvetli olan kişi Mürşid-i kâmil’deki bütün halleri çekebilir. Allah-u Teâlâ onun deryasına ne veriyse o deryadan olduğu gibi çekebilir. Fakat teslimiyeti, ihlâs, mahviyeti o nispette olacak. Mahviyet olmayan insanda daima engel vardır. Bu engel kendi nefsidir, kendi vücududur. Hakk’a yaklaşmasına mani olur.

İnsanda; sevgi, muhabbet, sadakat, teslimiyet, doğruluk, mahviyet, ihlâs, edep olursa sâdık ile yaptığı râbitayla Allah-u Teâlâ’nın ihsan ettiği nimeti çekebilir. Râbita’nın özü işte budur.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri onları tarif ederken şöyle buyuruyorlar:

“Görünümleri deva, sözleri şifâdır. İşte bunlarla oturanı Allah-u Teâlâ, hayır hususunda nerede olursa olsun, şerre imkân bırakmayacak bir biçimde bereketli kılar.”

“Biz Allah İiniz ve Biz O’na Döneceğiz.” (Bakara: 156)

Ruh için ölüm yok. Fakir ruhu kafesteki kuşa benzetir. Kuşun kafesi var. Kafese değer veren içindeki kuştur. Kuş alınırsa kafesin hükmü kalmaz. Ruh bedende bir nefes mesabesinde, hiçbir farkı yok.

Hissiz, hareketsiz, kafes. Ona bütün icraatlarını yaptıran ruhtur. Ruhun icraatını da Hazret-i Allah yaptırıyor ve şöyle buyuruyor:

“Resul’üm! Sana ruhtan sorarlar. Onlara de ki: Ruh Rabb’imin emrindedir.” (İsrâ: 85)

İnsan; ibadet, taati ile O’na yaklaşırsa, ruh Mevlâ’sıyla irtibat kurarsa, kafese hiç değer vermemesi lâzım. Nihayet onu O koydu, onu O alacak.

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Biz Allah içiniz ve biz O’na döneceğiz.” (Bakara: 156)

Âyet-i kerime burada tecelli ediyor. “Allah’tan geldi, Allah’a gitti.” Ne kadar güzel bir şey yahu. Fakat öleceğiz diye titriyoruz. Fakir daha birinci kitapta demişti ki: **“Ölüm ne güzeldir. Hâlik’ına kavuşturur.”** Nedir bu korku? Bu korku neden geliyor? Nefis galip, yaşamak arzusunda. Öleceğim, bu nimetler kalacak diye düşünüyor. Halbuki Cenâb-ı Hakk’ın sana hazırladıklarını bir bilsen!

Allah-u Teâlâ’nın kendisine verdiği malı, kişinin rızâ-i Bârî yolunda sarfetmesini, Allah-u Teâlâ Kur’an-ı kerim’inde **“Güzel Bir Borç”** mânâsına gelen **“Karz-ı hasen”** olarak vasıflandırmaktadır:

“Kim Allah’a güzel bir ödünç takdiminde bulunursa, Allah da onun karşılığını kat kat artırır. Ayrıca ona cömert verilecek bir mükâfat da vardır.” (Hadîd: 11)

Allah-u Teâlâ kuluna verdiği rızkın fazlasını ödünç olarak istemekte, sonra da bu borcun karşılığını kat kat îade edeceğini vadetmektedir. Dünyada malına bereket, kendisine saâdet ve selâmet verir. Ahirette ise mükâfat olarak birçok sevaplar ihsan buyurur, ecrini kat kat artırır.

Allah-u Teâlâ’nın cömert vereceği mükâfatın büyüklüğü bizim tasavvurumuzun haricindedir. Bu gibi kimseler, cennetlere ve ilâhî tecellîlere ereceklerdir.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre bu Âyet-i kerime nâzil olunca Ensar’dan Ebu Dehdah -radiyallahu anh-:

“Yâ Resulellah! Allah gerçekten bizden borç mu istiyor?” diye sordu.

“Evet” cevabını alınca: **“Yâ Resulellah! Elini bana göster.”** dedi ve Resulullah Aleyhisselâm’ın elinden tutarak:

“Bahçemi Rabb’ime borç olarak veriyorum.” buyurdu.

Bahçesinde altı yüz kadar hurma ağacı bulunuyordu, âile fertleri de orada kalıyorlardı.

Yanlarına gelerek: **“Ey Ümmü Dehdah! Bahçeden başka yere taşın, ben onu Rabb’ime borç verdim.”** dedi.

Âilesi ise sevincini belirterek:

“Çok kârlı bir alış-veriş yapmışsın!” cevabını verdi ve vakit kaybetmeden başka bir yere taşındı.

Bunun üzerine Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurdu:

“Cennette nice inci ve yakuttan olan hurma ağaçları, dallarını Ebu Dehdah için sarkıtmış bulunuyor.” (İbn-i Kesir)

Bunu göz önüne getirerek diğerlerini siz kıyaslayın. Oranın nimetlerinin durumu budur.

Bakınız burada ağaçtan hurma verdi, ama oradaki hurmalar elmastan, inciden onu bekliyor. Ve tasavvur buyurun o elmastan, inciden olan hurmanın tadı, lezzeti nasıldır? Fakat insan hâlâ dünyadan kopacağı, gideceği korkusuyla, endişesiyle titriyor. Fakat hakikaten o kuş Mevlâ’sıyla hallenirse, onu O koydu. *“Benim sahibim beni ne zaman alacak?”* diye O’nu beklerse O’na yönelmiş olur. O’nu çektiği zaman kafesi nereye koyarsa koyar. Fakat insan, kafes olduğunu bir türlü idrak edemiyor. Zavallı insan, kendisinde bir varlık görüyor ve o varlığı Var’ı görmesine mani oluyor.

Afiyet-i ebedi çok güzel bir şeydir. Hakk Celle ve Alâ Hazretleri kendi lütfundan, ulviyetinden ruh bahşetmiş.

Eğer ulvî ruh Allah-u Teâlâ’nın ikazını, irşadını, lütfunu unutmazsa tekâmül eder. Çünkü Cenâb-ı Hakk ondan **“Kâl-u belâ”**da söz aldı.

“Ben sizin Rabb’iniz değil miyim?” buyurdu. (A’râf: 172)

İşte bu ulvî ruhun bazı meleklerden efdâl oluşu süflî olan nefse galebe çalışındandır. Fakat bunlar çok nadirdir. Nefis vücudu işgal ederse, ruhu esir alırsa, hükümsüz hale getirirse artık o hangi hayvani sıfatla mütenasip ise o sıfatın icraatını yapar.

Nefsin tezkiyesi, ruhun talim ve terbiyesi ile insan, insan olur. Sonra insan-ı kâmil olur, sonra fenâ olur; lâfla değil...

Nefsin hoşlanmadığı şeyi yap da hoşlandığı şeyden kaçın. Yani nefsinin sevdiğini yapma, sevmediğini yap. Ruhun hoşlandığı şeyi yaparsan kurtuluşa vesiledir.

İnsan olarak ölebilmek, insan-ı kâmil olarak ölebilmek, sıddık olarak ölebilmek. Bunlar için ölüm yok.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

“Müminler ölmezler. Ancak bir evden bir eve naklolunurlar.”

Mümin-i kâmil olanlar ise ayrıdır.

Bir kümeden bir saraya gider. Oranın saraylarının kerpiçleri altın ve gümüşten, inciden olan da var. İşte ruhu'l-hakiki tekâmül ettiği zaman, bu hale erdiği zaman o insan ölmüyor. Buna hayat-ı ebedî denir. Yalnız kuş kafesteydi, çıkamıyordu. Uçtu, makam-ı asliyesine gitti. Kafesi bile unuttu. Çünkü o kafeste yerleşmişti. Nefisle mücadele ediyordu. Ona galebe çaldı. Nihayet, makam-ı asliyesi çok güzeldi oraya uçtu.

İnsanda ruhu'l-hakiki öyle bir yükseliyor ki, melekleri dahi geçebiliyor. Melekler ona hayran.

Cennet Sakinleri, Allah-u Teâlâ'nın Misafiridir:

Cennet ehlinden bir kimse cennete girdikten sonra makamına doğru götürülürken birisini görecektir ve onu Allah zannederek secdeye kapanacak. Onu götüren melek, **“Niçin secdeye kapandın?”** diye soracak. **“Ben Allah'ımı gördüm de secdeye kapandım!”** demesi üzerine melek ona **“Başını kaldır, o Allah değil. Allah onu sana hizmetçi olarak vermiştir.”** diyecek.

Oranın tarifi mümkün değil. Yalnız bize Allah-u Teâlâ rızâsı dairesinde çalışmayı nasip etsin ve bizi muhafaza etsin. Bize düşen bu. Mükafât O'na aittir. Çünkü **“Gani”** olan O. Bize düşen kölelik, hizmetçilik. O da râzı olursa; **“Geç kulum!”** derse, işte bizim için hayat o.

Cennet sakinleri Allah-u Teâlâ'nın misafirleridir. Hane sahibi misafirin rahatını temin ettiği gibi Allah-u Teâlâ'da misafirini akla hayale gelmeyen nimetlerle taltif eder, rahatını temin eder.

Yâsin Sûre-i şerif'inde geçen Âyet-i kerime'leri okurken hemen Cennet-i alâ'yı gözümün önüne getiririm.

“O gün cennetlikler bir zevk ve eğlence ile meşguldürler.” (Yâsin: 55)

Orada üzüntü, sıkıntı, ümitsizlik, güvensizlik diye bir şey yoktur. Oraya girenler bir eğlence havası içinde mest olurlar.

“Onlar ve eşleri gölgeliklerde tahtlar üzerine yaslanmışlardır.” (Yâsin: 56)

Bir insanın eşi, dünyada huzur ve bahtiyarlığa vesile olduğu gibi, cennette de öyle olacaktır. Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akıllardan bile geçmediği güzellikler arasında bu mutluluk beraberce paylaşılacaktır.

Orada aileler de var. Hangi aileler? O'na muti olan aileler. O'na isyan eden aile Cennet-i alâ'ya giremez.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

“Cennete baktım, ehl-i cennetin çoğunun fakirler olduğunu gördüm. Cehenneme de baktım, oradakilerin çoğunun kadınlar olduğunu gördüm.” (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1340)

Cennetlik kadının durumu tarif edilemez. Cennetlik dünya kadınları hem güzellik, hem de huy bakımından hurilerden çok üstündürler. Huriler aynı zamanda onların hizmetçileridir.

“Orada onlar için her çeşit meyveler vardır.” (Yâsin: 57)

Onların meyvelerle merzuk olmaları, sırf lezzet almak, zevkyab olmak içindir.

Meyvesiz kalmış ağaç yoktur, koparılsa yenisi biter. Azalmaz ve tükenmezler, posası yoktur.

“Bütün arzuları yerine getirilir.” (Yâsin: 57)

Her türlü zevklerden neyi isterlerse onu hemen yanlarında bulurlar. Zevk ve eğlence içindeyken bu zevkli hayatın üstünde bir de mânevî izzet ve ikrama mazhar olurlar.

“Çok merhametli bir Rabb olan Allah'tan onlara söz olarak selâm gelir.” (Yâsin: 58)

Biz burayı okurken Allah-u Teâlâ'nın davetlileri diyoruz. O'nun davetlileri. Büyük bir neşeyle dâvet-i ilâhiye iştirak ediyorlar. En büyük lütuf bu. Hanımları ile beraber zevk ve sefa içinde. Bir de üstelik Rabb'ül-âlemin'in selâmı ile karşılaşılıyorlar. İşte bu tarif edilemez bir zevktir. Bu mestlik içinde sarhoş iken selâm gelir.

Allah-u Teâlâ cennetlik kullarına cemâl-i ilâhisini şân-ı ulûhiyetine lâıyk bir veçhile göstermek lütfunda bulunacak ve onlara hitaben selâm vererek onların kadir ve kıymetini artırmış olacaktır.

Kadın erkek herkes her Cuma Allah-u Teâlâ'nın daveti üzerine O'nun yüce ziyaretine giderler. Nurdan perde kalkar ve Cenâb-ı Hakk'ı dolunay gibi net olarak görürler.

Câbir -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Cennet ehli buldukları nimetler içinde zevke ererken ansızın üzerlerine bir nur parıldar. Başlarını kaldırınca bir de ne görsünler, Rabb'leri onlara üstlerinden nazar etmekte ve:

“Ey cennetlikler! Selâm üzerinize olsun!” buyurmaktadır.

İşte:

“Çok merhametli bir Rabb olan Allah’tan onlara söz olarak selâm gelir.” (Yâsin: 58)

Âyet-i kerime’si bunu belirtmektedir.

Bunun üzerine onlara nazar buyurur, onlar da O’na bakarlar ve baktıkları süre içinde diğer nimetlerden hiçbir şeye iltifat etmezler. Bu hal araya perde girinceye kadar devam eder ve Rabb’lerinin nuru onların ve yerlerin üzerinde kalır.” (İbn-i Mâce. Mukaddime: 13)

En büyük zevkin içinde kalacaklar, hayret ve mest içinde olacaklar.

Rivayet edildiğine göre; Cenâb-ı Hakk Cemâl-i bâ-kemâl’iyle tecelli eder. Cennetlikler secdeye varır. Cenâb-ı Hakk, **“Başınızı kaldırın, ben sizi beni görmeye davet ettim!”** buyurur ve Rû’yetullah’ı müşahede ederler.

Sonra, **“Bir diyeceğiniz var mı?”** buyurur.

Cennetlikler, *“Sen bizleri cennetine aldın. Cehennemden kurtardın. En büyük nimetleri lütfettin ve nihayet cemâlini gösterdin!”* derler.

Cenâb-ı Hakk onlara:

“Bir şey daha var ki rızâ ve hoşnutluğumun sürekli olmasıdır. Bunu sizden esirgemeyeceğim!” buyurur.

“Güzel amelde bulunanlara daha güzel mükâfat, bir de ziyade vardır.” (Yunus: 26)

Nihayet yüzleri daha da güzelleşmiş olarak köşklarine dönerler. Eşleri onları neşe ile sevinçle karşılar.

Şu kadarını söyleyeyim; beş yüz senelik yoldan Cennet-i alâ’nın kokusu duyulur.

Şimdi bunca zevk varken cehenneme gitmek ne kadar doğru olur. İki günlük ömrümüz var. Varımızı, yoğumuzu dökelim, Allah rızâsından ayrılmayalım.

Gayemiz O’nun rızâsını kazanmak olsun. Bu rızâ ile Zât’ına ulaşalım. Bu rızâ ile O’nun Zât’ına ulaştığın zaman Hazret-i Allah’ın konuğu olursun. O’nun misafiri olmak ne güzel şey. Evinize bir misafir geldiği zaman hep misafire bakarsınız değil mi? İtimat edin Hazret-i Allah da Cennet-i alâ’da kuluna öyle bakar. Size bir sır daha verelim:

Hazret-i Allah’ın mahlûkuna en büyük nimetlerinden birisi de kuluna selâm vermesidir. Kadir Sûre-i şerif’ini okuduğunuz zaman o selâmı almaya çalışın. Nasipdar olan o selâmı alır, diğeri ise Âyet-i kerime’yi okur. Selâm’ı alanlar hep Mevlâ ile selâmlaşmış olur. Ne güzel!

Dün Resulullah'a yakınlık var idi; bugün Hazret-i Allah'a yakınlık var. Ne ile? Selâm ile kelâm ile... Biz selâmız.

Allah-u Teâlâ ruhsat verirse, samimiyetle selâm verenden asla geçmem.

Hoşnutlukla Gönderdiği, Rızâ ile Tuttuğu, İmanla Çektiğinin Manası:

Allah'ımız hoşnutlukla gönderdiği, rızâ ile tuttuğu, imanla çektiği kullardan etsin.

Hoşnutlukla gönderdiğinin manası; iman şerefiyle müşerref, İslâm'la mükerrem eylesidir. Bir mahlûk için bu lütuflarından en büyük lütfudur.

İman ile müşerref etmesidir. İman ile müşerref ettiği kimseler, o iman şerefi ile Hazret-i Allah' a ve Resul'üne iman ediyor, o iman nuru ile aydınlanıyor.

İman vermeseydi küfür ve dalâlet batağına düşer, ebedî hayatı mahvolur, dünya saâdetini, ahiret selâmetini kaybederdi.

Nitekim Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

“Allah'ın izni olmadan hiçbir kimsenin iman etmesi mümkün değildir.” (Yunus: 100)

“Allah size imanı sevdirdi ve onu kalplerinizde süsledi. Küfrü, fıskı ve isyanı da çirkin gösterdi. İşte doğru yolda olanlar bunlardır.

Bu, Allah'tan bir lütuf ve nimettir. Allah alîmdir, hakîmdir.” (Hucurât: 7-8)

Rızâ ile tuttuğu, Âyet-i kerime'sinde buyuruyor ki:

“Biz insanı mükerrem kıldık.” (İsrâ: 70)

Allah-u Teâlâ; **“Biz ben-i Âdem'i mükerrem olarak yarattık.”** buyuruyor.

Bu Âyet-i kerime'yi Hazret-i Ali -kerremallahu veçhe- Efendimiz tefsir ederken buyurur ki;

“Devâ sendedir bilmezsin,

Derdin de sendendir görmezsin.

Sen kendini küçücük bir cirim zannedersin,

Halbuki bütün âlemler sende dürülmüştür (de bilmezsın)''

Kâinata ne varsa hepsi O, kâinata olanı da sana vermiş ama senin haberin yok. Seni bütün nimetlerle ziynetlendirmiş gene bilmiyorsun. O'nu da tanımiyorsun, sana verdiği nimetleri de bilmiyorsun.

Bunu bilmek için gerçekten tahsile ihtiyaç vardır. Bu tahsili yaparken insan hiç olduğunu öğrendiği zaman Var olanı anlamaya başlar. **“Men ârefe nefsehû”**ya mazhar olduğu zaman hiç olduğunu anladığı anda Var olan Hazret-i Allah'ı anlamaya başlar, kendisini de ne küçük bir varlıkla donattığını da görmeye başlar. İşte bunu yapanların bu hale gelenlerin gerçek mânâda kalp gözü, mânevi gözü açık olur, bunları görür. Gördüğü her şeyden dolayı Sahib'isine şükür eder.

“Rabb'im! Sen bana bunu, bunu, bunu, bunu verdin, sonsuz nimetlere nail ve dahil ettin!”

Diye hep şükür eder, hep zikir eder, hep O'na bakar, O'ndan bakar. İşte o zaman o O'nunla oluyor, O'nunla O'na şükür ediyor ve ihsanını O'na beyan ediyor.

İmanla çektiği; Cenâb-ı Hakk bir kulu; mahviyeti, ihlâsı, muhabbeti nispetinde kendisine yaklaştırır. Öyle yaklaştırır ki avucunda tutar. Avucunda muhafaza eder. Avucunun içine alır ve dilediği yere koyar.

“Ey göklerin ve yerin yaratıcısı! Dünyada da ahirette de benim yârim ve yardımcım sensin.

Müslüman olarak canımı al ve beni sâlihler zümresine kat.” (Yusuf: 101)

Yusuf Aleyhisselâm'ın bu niyazı hem kavmine hem de kendisinden sonra gelecek olan ve âkıbetinde İslâm üzere ölüp ölmeyeceklerinden emin olmayan kimselere büyük bir numunedir.

Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-in de son sözü bu oldu.

Ölüm; ne güzel şeydir, mahlûkunu Halik'ına ulaştıran en güzel vasıta. Öyle bir vasıta ki Halik'ına ulaşıyor.

“Ey Rabb'imiz! Ruhumuzu iyilerle beraber al!” (Âl-i imrân: 193)

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Bu dünyada güzel işler yapanlara güzellik vardır, âhret yurdu ise onlar için daha hayırlıdır.

Takvâ sahiplerinin yurdu ne güzeldir!” (Nahl: 30)

Cennet-i Alâ o kullara hasredilmiştir.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyuruyorlar:

“Ahirettekine gelince; sana O’nun Resul’ünün hediyesini, müjdesini ve armağanı ile berâberliği verir.

Zira onunla ilgili olarak şöyle buyurulmuştur:

‘Ölen kimse Allah’a yaklaştırılanlardan ise; ona rahatlık, güzel rızık ve Naîm cenneti vardır.’ (Vâkıa: 88-89)

İşte bu kula onun da öncülüğünü buldurur. Kendisini vafettiğimiz ve kendisine izâfe ettiğimiz şeye hazırlar. Bahsettiğimiz şeye göre de, gelecek her şeyi kendinde hazır bulur.” (“Cevâbu Kitâbu mine’r-Re’y”; s. 184. bas.: Beyrut, 1992)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Allah’tan korkanlar için ahiret yurdu elbette daha hayırlıdır. Hâlâ düşünmüyor musunuz?” (A’râf: 169)

Bunu Cenâb-ı Hakk buyurduğu halde niçin dünyayı sevdik, kopmak istemedik? İmanımızın zaafından, Hazret-i Allah’a imanımızın noksanlığından.

Allah’ım iman şerefiyle cümlemizi müşerref eylesin.

“Ancak tevbe edenler, nefislerini ıslah edenler, Allah’a sımsıkı sarılanlar ve dinlerinde Allah için ihlâs sahibi olanlar muradlarına erenlerdir.” (Nisâ: 146)

Allah-u Teâlâ kıyamete kadar gelecek olan müminlere hitap ederek, onları dünya ve ahiretteki en kârlı kazanca dâvet etmektedir.

Buyurur ki:

“Ey iman edenler! Elem verici can yakıcı bir azaptan sizi kurtaracak bir ticaret yolunu göstereyim mi size?” (Sâff: 10)

Bu soru teşvik için sorulmuştur. Bundan sonra Allah-u Teâlâ şöyle buyurarak bu ticareti açıklamıştır:

“Allah’a ve Resul’üne imanda sebat eder, Allah yolunda mallarınızla canlarınızla cihad edersiniz.

Eğer bilerseniz bu sizin için çok daha hayırlıdır.” (Sâff: 11)

Osman bin Ma’zun -radiyallahu anh-ın: *“Yâ Resulellah! Allah katında hangi ticaretin daha sevimli olduğunu bilmek isterdim, ki o ticareti yapayım.”* demesi üzerine bu Âyet-i kerime’ler nâzil olmuştur.

Hakk ve hakikati bırakıp dünya lezzetlerine dalanlar, dünyaya aşırı muhabbet bağlayanlar büyük bir belâya ve huzursuzluğa uğramışlardır.

Âyet-i kerime’de şöyle buyurulmaktadır:

“Siz geçici dünya malını istiyorsunuz. Oysa Allah âhireti kazanmanızı ister.” (Enfâl: 67)

Akıllı kimsenin dünyaya aldanmaması, dünya sevgisine aşırı derecede kapılmaması gerekir.

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Senin için ahiret, dünyadan daha hayırlıdır.” (Duhâ: 4)

Dünyayı ahirete tercih etmek; kâfirin küfründeki, münafığın nifakındaki, âsinin mâsiyetindeki gizli hastalığı gösteren bir işarettir. Onların bütün gayretleri dünya lezzetlerini elde etmek içindir.

Halbuki ne yapacaksın dünyayı, hepsini bırakıp gidiyoruz. Orası çok çok çok çok çok güzel. Ve fakat illâ muhabbet Yaratan’a bağlanacak.

Hep Aynı Niyaz:

İbrahim Aleyhisselâm Ulû’l-azm bir peygamber idi, bu mübarek peygamberin Kur’an-ı kerim’de şöyle duâ ettiği zikredilir:

“Ey Rabb’im! Bana hikmet ver ve beni sâlihler zümresine kat.” (Şuarâ: 83)

Yusuf Aleyhisselâm da âli bir peygamber olduğu halde böyle buyurmuştur:

“Müslüman olarak canımı al ve beni sâlihler zümresine kat!” (Yusuf: 101)

O, bu dilek ile ahirete intikal etmiştir. Gerçekten Allah’a gönülden bağlı olanların can atacakları arzu ve gaye işte bu sondur.

Süleyman Aleyhisselâm da;

“Rahmetinle beni sâlih kullarının arasına kat!” buyuruyorlar. (Neml: 19)

Hep aynı niyaz, aynı duâ, aynı sığınma...

Hepsi peygamber oldukları halde böyle buyurmuşlardır.

O mübarek peygamberler biliyorlardı ki sâlih olmak, Allah-u Teâlâ’nın sâlih kullarının arasına katılmak ilâhi bir lütuftur ve ancak Allah-u Teâlâ’nın ikram ve ihsanı sayesinde bu nimete kavuşulur.

Bir insan Hakk’tan gayrisından ayrılırsa, kesilirse, dünyaya karşı muhabbet olmazsa Hazret-i Allah’ta fâni olur ve Hazret-i Allah onda tecelli ederse o sâlih kullardan olur.

Mühim bir sır verelim:

Hakîm et-Tirmizî Hazretleri "**Nevadirü'l-Usul**" isimli eserinde;

"O, neciplerin seyyidi, hikmet sahiplerinin sâlihi, mânevî tabiplerin imamıdır." buyuruyorlar. ("Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdîsü'r-Resul" c. 1, s. 619-620)

Ona hem hikmet verilmiş, hem de o sâlihlerden kılınmıştır. İki büyük lütuf var.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri diğerk bir ifşaatında şöyle buyuruyorlar:

"Onlardan bir kimseye bundan daha da fazlası verilir ki, ona bu güçle peygamberlerin seçkinlik ve temizliği de verilir." ("Kitâbu İlmü'l-Evliyâ"; Haraççioğlu, no: 806, 29^a-29^b yaprağı.)

Hazret, onu tarif buyururken ona verilen halâtın peygamberlere verilen seçkinlik ve temizlik olduğunu beyan ediyor. Akıl, ilim yetmez. Peygamber olduklarından değil, derece itibariyle peygamber vazifesi gördüklerindedir.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"O, ulü'l-azm peygamberin işini görür." buyuruyor.

İbn-i Atâullah el-İskenderî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuştur:

"O, Allah'ın takdiri ile âlim ve O'nun sevgililerinin en sâlihidir. Onun keşfi de işte bunu taşıyacak olan kimseye âittir." ("Kitâbu Letâifu'l-Minen"; Cârullah, no: 1620, 28^b yaprağı)

Hazret burada; **"O'nun sevgililerinin en sâlihi"** diye vasıflandırıyor.

Sebeb-i hikmeti ise:

O, evvel yaratıldığı, evvel nur verildiği için, ruhu evvel olduğu için.

Onun Tasarrufu Devam Eder:

Kâmil insanların ölmediğini ve Rabb'imizin onları her şeyden haberdar ettiğini bilmemiz lâzımdır.

Yunus Emre -kuddise sırruh- Hazretleri, **"Ölenler hayvan imiş, aşıklar ölmez!"** buyuruyorlar.

Bu sözün aslı burada tecelli eder.

Bu bakımdan ehl-i kemâl insanların ziyaret edilmesinden büyük kârlar husule gelir, oradan boş dönülmez. En güzel ziyaret, gönülle yapılandır. Uzaklık, yakınlık fark etmez...

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri buyuruyorlar ki:

“Ve bu türbeye kubbedir ki; seri eflâkin (süratli feleklerin) fevkindedir.” (“Kitâb’ün-Netice”; cilt: 1, s: 436)

Bununla şunu demek istiyor. O öyle bir tecelliyât-ı ilâhiye mazhar olmuş ki; kim ki o tecelliyata yönelirse istifade eder, her kim ki meylederse o tecelliyatın ziyasına nail olur. Hayatta olsun vefatta olsun.

Bunun da sebebi: Varlığı ifna edildiği için...

Hazret-i Allah içinde olduğu zaman vücud elbisesi de o nurdan nur alır. Vücud elbisesi nur olursa, kefeni de nur olur. Kefeni nur olursa kabri de nur olur. **“Nûr alâ nûr”** olduğu zaman artık o, ne ölür ne de çürür.

Hakim-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Nevâdirü’l-Usûl”**ün **“İki Yüz Altmış İkinci Asl”**ında Hazret-i Allah’ın, Hatem-i veli’yi, Hızır Aleyhisselâm’ı kullandığı gibi kendi himayesinde kullandığını beyan buyurmuştur:

“Allah, tıpkı gemiyi sökme ve küçük çocuğu öldürme hususunda Hızır’ı kullandığı gibi, onu da kendi himayesinde kullanır.” (Nevâdirü’l-Usûl. c. 2 s. 482)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde buyurur ki:

“Biz, ona nezdimizden bir rahmet verdik, tarafımızdan has bir ilim öğrettik.” (Kehf: 65)

Buyurulan ilimdir. Mârifetullah ehli **“Ulü’l-elbâb”** olmasına rağmen, bu onun özüdür.

Hızır Aleyhisselâm’ın vazifesi zâhirî idi, açıktı; bizimkisi bâtınîdir, kapalıdır. O, izin verdiği kadar gidiyordu, bizi dilediği gibi yürütüyor. Onun ilminde keramet de vardı, istediğini yapabiliyordu. Bizden bunları almış, O istediği gibi yürütüyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, **“Kitâbu’r-Riyâze”** isimli eserinde ise;

“Allah’ın kendisinde gizlendiği bu kul; O’nun idare ettiği, koruduğu, gözettiği ve kendi adına hareket ettirdiği bir velidir.” buyuruyor.

O, bir kimseyi idare ederse idarenin en güzeli olmuş olur. Çünkü onda beşer yok. O idare ediyor.

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri’nin buyurduğu;

“Onun iradesi kendi elinde değildir.” mevzusu burasıdır. (“Mektûbât”, 260. Mektûb)

Onu idare eden Allah-u Teâlâ'dır, o bir robot mesabesinde, o kendisini idare etmiyor, kendisinde hiçbir irade yoktur. Hüküm O'nundur, irâde de O'nundur.

En hoşlandığı şey Hazret-i Allah'ın hükmü olur. Onda arzu yaşamaz. Hayat ve vefat arasında hiç fark kalmaz. Çıkacak hükm-ü ilâhiyeye peşinen râzı olmuştur. Hazret-i Allah'a râm olmuş, bütün iradesini Hazret-i Allah'a teslim etmiştir.

Onun iradesi Sahib'inde olduğu için Sahib'isi onun hükmünü verir, hükmüyle hareket eder ama onda hüküm ve arzu yaşamaz.

Daha açığını arz edeyim:

Birisine makam vermiş, o makamın içinde çalışıyor. Diğerini bizzat kendisi yürütüyor. Hiçbir salâhiyet vermemiş. O bir robot gibidir. Bütün işleri O görüyor. Amma onu seçmiş, onu ona vermiş, başkasına vermemiş. Başkasına umumî velâyeti vermiş, fakat bu hususi velâyeti vermemiş. Bu işin içine girmek doğru değildir, hafsala almaz. Çünkü Hakk'a âittir, halka âit değildir. Bu, o kişiye de âit değildir; o kişi de anlamaz bunu. Ötekini anlamak mümkündür, bu noktayı kavramak mümkündür. Beşere âit olmadığı gibi, beşerin anlayacağı bir iş de değildir.

“O, her an yeni bir iştedir.” (Rahmân: 29)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere Allah-u Teâlâ her an yeni bir tecelliyâttadır.

Cemâleddîn Mahmûd Hulvî -kuddise sırruh- Hazretleri bu hususta şöyle buyuruyorlar:

“Onun tasarrufu Hakk'ıdır, kendisinden değildir.” (“Câm-ı Dil-nüvâz”, Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, no: 1253, vr. 79^a-79^b)

Sultan Veled -kuddise sırruh- Hazretleri de Hâtem-i veli'den ve onun hikmetli işlerinden bahsetmiştir:

“Bu zât:

“Allah dilediğini yapar.” (İbrahim: 27)

Sırrına mazhar olmuştur.”

Onu hiçbir şey sınırlandıramaz. Burada kabuktan bahsetmiyoruz, özden bahsediyoruz.

Özünde Allah var.

Ammâr-ı Bitlisî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyuruyorlar:

“Bilâkis bütün tasarrufu Allah iledir. Bütün fiillerinde, tasarruflarında, hareketlerinde ve makamlarında Allah'ı görür. Bütün fiillerinde O'nun vâsıtasıyla tasarruf eder, Allah vâsıtasıyla tasarrufta bulunan odur.” (“Behcetü't-Tâife Billâhi'l-Ârife”, Berlin, -Ahlwardt-, no: 2842 vr. 16^b - 17^a)

İşî gören Hazret-i Allah'tır.

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye**"nin bir noktasında; Hızır Aleyhisselâm gibi Hâtemü'l-evliyâ'nın da ölümsüz kılındığına işâret ederek şöyle buyurmuştur:

"Kazâ mekânının içine girdiği için, Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olmak da onun alâmetlerindedir." ("Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Ktp. Ayasofya, no: 2058, vr. 206^a-206^b)

Bu beyanın altında çok gizli hikmetler var. Allah-u Teâlâ onu kullanacak. Hayat, vefat farketmez.

Tasarrufu devam edecektir. Rûhâniyet iş görecektir. Kınından çıkmış kılıç gibi olacak. Çünkü Hazret-i Allah ona o vazifeyi vermiş.

Hülâsa olarak arz etmek gerekirse, bu Zevât-ı kiram'ın ifşaatlarının ortak noktası şudur:

"Onun için ölüm yok. Onun hayatı da vefatı da birdir. Onun ölümü ölüm değil, aynı tasarrufu devam edecek. Onun için endişeye lüzum yok." demek istiyorlar.

Rûhâniyet Yetişir:

Kabir bir perdeden ibarettir. Biz onları göremediğimiz için "**Öldü, çürüdü!**" deriz. Halbuki onlar âlem-i berzahta mükemmel bir hayat sürerler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinde yardım isteyiniz." (Keşfü'l-Hafâ)

O ölmüş amma, ruhu ve ruhâniyeti ölmemiştir, askerleri de ölmemiştir. On kişi, yirmi kişi, kırk kişi istimdat etse, Allah-u Teâlâ'nın izniyle muradlarına erdirir.

Çünkü ölmediler. "**İstimdat et, yardım edecek, cevap verecek sana.**" buyuruyor. Niçin? Ölmediği için. Elbise öldü, amma rûhâniyet ölmedi.

"O Lâtif'tir, Habir'dir." (En'âm: 103)

"Lâtif" olan, **"Habir"** olan Allah-u Teâlâ; bütün işlerin inceliklerini bilir, her şeyden haberdardır. O rûhâniyeti dilediği şekilde hareket ettirir, O rûhâniyeti her şeyden haberdar eder.

Bütün bunlar senden sana yakın olan Allah-u Teâlâ'nın tecellileridir. O rûhâniyet bütün bu işlere vâkıftır. Kabirde de, mahşerde de böyledir. İstedikleri zaman, istedikleri şekilde böyle yetişirler.

Kabir ehlinden nasıl istimdat edilir? Ruhu alınmış, kabre konmuş, böyle bir kimseden nasıl yardım istenir? Ruh alınmış amma, diğer insanlarda bulunmayan yalnız onda bulunan iki ruh vardır. Ruh gitti, Allah-u Teâlâ'nın takviye ettiği rûhâniyet kaldı. Kudsî ruh bu işi yapıyor. İstimdat edenlere yetişen işte bu rûhâniyettir. Hayatta da olsa, kabirde de olsa yardım isteyenlerin yardımına yetişir.

Demek ki rûhâniyet ona yardımcı olduğu gibi, aynı zamanda ölmüyor da.

Sıkıştığınız zaman hatırlayınız ki, ola ki Cenâb-ı Hakk yardım eder.

Bir keresinde de demiştik ki; "Sıkıldığınız zaman kitaplara sarılın, rûhâniyet gelir, sizi teselli eder."

Binaenaleyh; Hızır Aleyhisselâm'ın vazifesi ile muvazzaf olmak ancak Hâtem-i veli'ye mahsustur.

Cenâb-ı Hakk yürütecek onu. Ona muvakkaten bir ölüm var. Cenâb-ı Hakk onu dilediği şekilde kullanacak, kullanıyor. Evet, ceset bir anda toprağa girmiştir amma Cenâb-ı Hakk ona dilediği şekilde tasarruf eder.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri bu hususta: **"Her iki âleme de iştirak etme ve ikisinden herhangi birine hükmetme yetkisi ona verilmiştir."** buyuruyorlar.

Hazret-i Mehdi'nin ruhâni yardımcısı olacağını da İsmail Hakkı Bursevi -kuddise sırruh- Hazretleri haber vermişlerdir. (Tuhfe-i Aliyye, s: 229)

Yine İsmail Hakkı Bursevi -kuddise sırruh- Hazretleri: **"Havvas zâtlar o dergâha sürünerek gelir."** buyuruyor.

Fakir de öyle diyorum:

"Allah'ım sevdiklerinin rûhâniyetini lütfet, onların vasıtası ile af ve mağfiret et."

Onun için onlar geliyorlar, burası manen doluyor. Ola ki Rabb'im mağfiret eder, Allah-u Teâlâ bu lütfu buraya bahşetmiş, yok başka yerde...

Zâhiri geliyorlar, bâtında gelenler kim bilir neler neler geliyor?

Halid-i Bağdadî -kuddise sırruh- Hazretleri, Taha'l Hakkari -kuddise sırruh- Hazretleri'ne hitaben: **"Allah-u Teâlâ yardımcın, Sadât-ı kiram'ın ruhları sığınağın olsun."** buyurmuşlardır.

Bunları arz etmekteki maksadımız; onların rûhâniyetleri ölmez, sıkışana yetişir, bunu duyurmaya çalışıyoruz.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri de, Hâtem-i veli hakkında; **"Kendisine sığınılan bir sığınaktır, elde edilmek istenen şeylerin kaynağıdır."** buyuruyorlar.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'ne karşı bir kusur işlediğim zaman affeder diye ümidim olur. Fakat Habib'ine karşı bir kusur işlersem, cidden beni affetmez diye korkarım.

Resulullah Aleyhisselâm'a hâl-i hayatında ne kadar tazim lâzımsa, vefatından sonra da o kadar tazim lâzımdır. Her hâl ve ahvalde hürmet vecibesini korumak gerekir. Ziyaretine giderken de, "Allah'ım, lâzım gelen tâzim ve edebi bana lütfet, senin lütfunla gideyim, bunu bana kolaylaştır ve kabul buyur."

"Rabb'im! Habib'ine karşı nasıl tazim etmem ve teslim olmam gerekiyorsa sen bu hâli bana lütfet. Senin lütfedeceğin bu sermaye ile Habib'ine öylece tazim edeyim ve teslim olayım!" diye niyaz ederim.

Hayat boyunca böyle kıymetli zevât-ı kiram'a giderken de, onlara karşı işlenecek küçük bir hatanın büyük olacağını düşünüp, Hazret-i Allah'a sığınmak ve öylece gitmek lâzım.

Biz onlara menfaat olsun diye değil, onlardan menfaat için gideriz. Padişah dilenciden bir şey beklemez, dilenci padişahтан bekler...

Muhabbetle Verilen Bir Selâm:

Allah-u Teâlâ'nın izin verdikleri şefaate edebilir. Allah-u Teâlâ'nın şefaate için yetki verdiği kul, ilk önce en sevdiği yakınına bunu kullanır. Allah-u Teâlâ ona yine ruhsat verir, bu sefer yakınına yakın olanı çeker. Allah-u Teâlâ yine ruhsat verir, bu sefer de samimi selâm verenleri de çeker.

"Allah-u Teâlâ lütfet ihsanda bulunursa, muhabbetle selâm verenden dahi geçmeyiz." sözümüzün sırrı işte budur.

Bundan sonra dördüncü bir şefaate daha vardır ki; yana yana kömür haline gelmiş olanlara kullanır. Artık kömür olmuş; kömür olduğu halde kim olduğu bilinecek, tanınacak. Sen onu simasından tanıyorsun. Bugün bu et yüzüne suret veren Hazret-i Allah, o kömür halindeki kimseye de aynı sureti verecek. Böylece o kişi tanınacak ki şefaate edilebilsin. İşte Allah-u Teâlâ ruhsat verirse; o, onları da toplar ve rahmet deryasına koyar. O derya hayat verici bir deryadır. Onlar da orada çiçek biter gibi biterler. Cenâb-ı Hakk onlara da ruhsat verdiği zaman artık onlar da Cennet-i alâ'ya girerler.

Allah-u Teâlâ onları bitki bitirir gibi bitirir ve Cennet-i âlâ'ya girerler. Bu gizli bir ifşaatır.

Hatta Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

"Muhakkak ki ümmetinden, cennete yetmiş bin veya yedi yüz bin kişi girecek, öyle ki sondakiler girmeden öndekiler girmeyecektir. (Saf halinde girecekler) Yüzleri ayın on dördü gibi olacaktır." (Buhârî. Tecrid-i Sârih: 1344)

Öyle kimseler vardır ki, sondakileri sokmadan cennete girmez.

Yani bütün sevdiklerini sokacak, sonra kendisi girecek.

İhvan için hep şunu isteriz:

“İhvanı boynuma assın da öyle yürütsün beni. İhvanı öne, akrabalarımı arkaya asarak yürütsün ve Mevlâ onları cennete koysun. Beni orada bıraksın, beni yalnız kendisiyle meşgul ettirsin.”

Bu sevilme o kadar mühimdir ki, onlar sığınma kılıfının içine girerler. Muhabbet bu kadar mühimdir.

Sevdiklerimizi Allah’a emanet eder öyle gideriz.

Sevdiklerimizi daima Hazret-i Allah’a emanet ederiz. Niçin? Her şey O’nun hıfz-u himayesi ile tutulur. Allah’ım bu kapıdan, yolundan bizi ayırma. O tutarsa, muhafaza ederse beraber gideceğiz inşallah, ayrı gayrı değil.

“Hepiniz Topluca Sımsıkı Allah’ın İpine Sarılın!” (Âl-i imrân: 103)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Hepiniz topluca sımsıkı Allah’ın ipine sarılın!” (Âl-i imrân: 103)

Bu Âyet-i kerime’nin;

Zâhiri mânâsı; Hazret-i Allah’ın emir ve ahkâmına sarıl, onunla tutun. Bölünmeyin, birbirinize arka çevirmeyin, ayrılık doğuracak, din kardeşliğinizi zedeleyecek işler yapmayın, Hakk ve hakikatten ayrılıp uzaklaşmayın.

Bâtınî mânâsı; Hazret-i Allah’a sarıl, muhabbeti gönlünde olsun, O’na yönel.

Ledûnî mânâsı; Hazret-i Allah’ın yeryüzüne gönderdiği nasihatçılara sarıl, seni Hakk’a götürsün, Hakk’a ulaştırsın.

Bu ilâhî beyanda birlik ve beraberliğin, uhuvvet ve kardeşliğin ehemmiyeti apaçık görülmektedir.

Cenâb-ı Hakk’ın buyurduğu bu Âyet-i kerime mucibince bölünüp parçalanmamak için de topluca Allah’ın ipine sarılın.

Kur’an-ı kerim’e ve Sünnet-i seniyye’ye sımsıkı sarılanlar kendilerini her türlü tehlikeye karşı emniyet altına almış olurlar. Bu tehlikenin en büyüğü ise müslümanlar arasındaki tefrikadır, din adına bölünüp parçalanmalardır.

“Parçalanıp ayrılmayın.” (Âl-i imrân: 103)

Bölünmeyin, birbirinize arka çevirmeyin, ayrılık doğuracak, din kardeşliğinizi zedeleyecek işler yapmayın, yahudiler ve hıristiyanlar gibi tefrikaya düşmeyin, Hakk ve hakikatten ayrılıp uzaklaşmayın.

Bu ilâhî beyanda birlik ve beraberliğin, uhuvvet ve kardeşliğin ehemmiyeti apaçık görülmektedir.

Bu emr-i ilâhî karşısında bütün müslümanların yekvücut olması ve Allah-u Teâlâ'nın ipine sımsıkı sarılması gerekir.

Kim ki bunu yapmazsa Allah-u Teâlâ'nın apaçık emr-i şerifine itaat etmemiş olur. Din-i İslâm'ı parçaladığı için şeytan fırkasından olmuş ve kendisini cehenneme hazırlamış demektir.

Emr-i İlâhî çiğnendiği için, dinde ayrılık yapmanın, parçalanıp ayrılmanın mesuliyeti, suç ve cezâsı o kadar ağırdır ki; Allah-u Teâlâ azapların tehirini ahirete bırakmamış olsa idi, bölücülük yapanların, tefrikaya sapanların cezâlarını dünyada vererek onları hemen yok ederdi. Ezelden onlara tanınmış bir sürenin dolmasını murad ettiği için hemen helâk etmemektedir.

Bu kadar açık gerçeklerden sonra, onun ahirete göçmesiyle sağa-sola dağılmanız, şaşırmanız, başka yol aramanız sizin için en büyük bir dalâlettir ve en büyük bir zarardır. Çünkü bu artık sondur, **“Hâtem”**dir. Bu yol vesilesi ile Hakk Teâlâ'nın ihsan ettiği nimetinin kıymetini bilin, şaşkınlık geçirip sağa sola dağılmayın.

Bulduğunuz yolun kıymetini bilin; Allah-u Teâlâ'ya şükredin, ihlâsınızı artırın, niyetiniz hâlis olsun.

Gönlünü Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a ver ki; seni sevsin, zâtına çeksin. Ama bunun şartları var; ihlâs, istikamet, mahviyet olacak ki rızâsına nail olasın.

Bu gerçeği çok iyi bilin ki bizden sonra artık veli gelmeyecek, irşad kapıları kapandı. Veli yok lâkin, onun edebi ve düsturu var. Allah-u Teâlâ bu lütfu ihsan ve ikram etti. Bu karanlık ortam içinde bu nuru O akıttı, bu nuru O yaydı. Bu zülmânât o zaman dağıldı. Bu sözler asırlarca önce söylenmiş. Hâtem-i veli'den sonra niçin veli yoktur? Hâtem olduğu için yoktur. Nasıl ki Hâtem-i enbiyâ'dan sonra enbiyâ gelmeyecekse, Hâtem-i evliyâ'dan sonra da evliyâ gelmeyecek. Gelse bile kendi çapında...

Binaenaleyh bundan sonra kapılmayın, hiçbir şeye yeltenmeyin. Bizden sonra şeytan sizi dürtmesin, sizi aldatmasın, şirk batağına düşürmesin...

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Sakın aldatıcı şeytan Allah'ın affına güvendirerek sizi yoldan çıkarmasın!” (Lokman: 33)

Bu merdiven üçtür. Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'a ihsan ettiği velâyeti Hâtem-i velî'ye düşürmüş, nübüvveti Hazret-i Mehdi'ye, risâleti de İsa Aleyhisselâm'a düşürmüş. Hakikat budur, ötesi zandır. Bir batağa düşerseniz, olmaz bir yere saparsınız, yoldan raydan çıkmış olursunuz.

Bunu her ihvanın iyiden iyiye bilmesi lâzım, bizden sonra bocalamaması lâzım.

Durum budur, yolda ayaklarınızın kaymaması için bu pek hassas hakikati size duyurmaya çalışıyorum.

Buradaki kardeşlik yalnız tanışmaktan ibaret, asıl kardeşlik ahirette başlayacak.

Buradaki görüşmeler, buradaki haller orada uzun uzun anlatılacak. Yoksa burada her şey muvakkat. Görüyorsunuz ki yarından emin değiliz, kimin elinde senet var? Fakat muvakkat bir yer olmasına rağmen ahiretin bütün kazancı buradan götürüleceği için ve bir de saha-i imtihan olduğu için çok kıymetlidir. Asıl hayat, asıl kardeşlik orada yaşanacak.

Ümmet-i Muhammed'i öz kardeş bilmek ve sevmek, müslümanların birleşmesini ve çoğalmasını arzu etmek lütfu, Hazret-i Allah'ın kardeşlerimize cidden büyük bir ihsanıdır.

Yol Onun Yolu, İz Onun İzi:

Ukbe bin Âmir -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Vallahi ben, vefatımdan sonra Allah'a şirk koşmanızdan korkmuyorum, fakat nefislerinize uymanızdan korkuyorum.” (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 661)

Resulullah Aleyhisselâm'ın bu endişesi nefislerin yol bulması, nefsâni davranışlar sebebi ile İslâm birliğinin zedelenmesiydi.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“O, hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır.

O Azîz'dir, çok bağışlayıcıdır.” (Mülk: 2)

Burası sahnedir, herkes imtihanını verecek, mühim olan ebediyâttir. Burada size çok önemli bir husus arz edelim:

Cenâb-ı Hakk'ın ne kadar ömür verdiğini O bilir. Bu ömür içindeki beraberlik de bir devlet, ayrıldıktan sonra bu beraberliği sürdürmek de bir devlet. Çünkü dikkat ederseniz Bediüzzaman Hazretleri öyle işaret ediyor:

“Bu vazifenin istinad ettiği kuvvet ve mânevi ordusu, yalnız ihlâs ve sadâkat ve tesanüd sıfatlarına tam sahip olan bir kısım şakirtlerdir. Ne kadar az da olsalar, mânen bir ordu kadar kuvvetli ve kıymetli sayılırlar.” (“Emirdağ Lâhikası”, sh. 259)

O kıymeti, o ihlâsı, o sadâkati, o uhuvveti kim ki muhafaza ederse ve muhafaza kabının içinde ölürse ahirette bizimle beraberdir. Bunu unutmayın. O ihlâs, o sadakât, o uhuvvet, o tasarruf içinde, bu dairenin içinde bulunanlardan kim ki ölürse ahirette beraber olduğumu bilin! Allah-u âlem şart bu. O zaman o hayat devam eder.

“Kişi sevdiği ile haşrolunur.” (K. Hafâ)

Hadis-i şerif'inin tecelliyatına mazhar olur. Çünkü aranan, ihlâs, samimiyet ve mahviyet. Bu üç nokta birleştiği zaman Allah-u Teâlâ bana ruhsat verirse samimi selâm verenden dahi geçmem. Fakat ihlâstan ayrılmış, sadakâten düşmüş, uhuvveti bozmuş artık ben bir şey diyemem!

Diyemem deyince!

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde buyurlar ki:

“Rüyâmda (havuzumun başında) ayakta duruyordum. Bir de baktım ki, ondan içmek için bir bölük insan geldi. Ben onları tanıyınca benimle onların arasında bir melek belirdi, onları çağırırdı. Ben de ona: ‘Bunları nereye götürüyorsun?’ dedim. ‘Vallâhi cehenneme götüreceğim!’ karşılığını verdi. ‘Neden götürüyorsun? Bunlar benim bildiklerimdir!’ dedim. Melek: ‘Onlar senin vefatından sonra kışlarıyla dönüp (dinlerine) arkalarını çevirerek mürted oldular.’ dedi.

Sonra yine havuzun başındaymışım, bir cemaat daha gördüm. Hatta onları da tanıdım. Benimle onların arasında bir melek belirdi, onları çağırırdı. Ben ona: ‘Bunları nereye götürüyorsun?’ diye sordum. Melek: ‘Vallâhî cehenneme götüreceğim!’ karşılığını verdi. ‘Ne sebeple götürüyorsun?’ Bunlar benim iyi bildiklerimdir!’ dedim. ‘Melek: ‘Onlar senin vefatından sonra kışlarıyla dönüp (dinlerine) arkalarını çevirerek mürted oldular.’ dedi.

Bunun üzerine: ‘Bunlardan kırlarda başı boş kalan hayvanlar gibi, azdan az kişinin kurtulacağını sanıyorum.’ buyurdu.” (Buhârî. Tecdîd-i sarîh: 2060)

Onun için bizden sonraki tutum herkes kendine, fakat bizim ki bu dairenin içinde, bu şartlar dahilinde ölürse ümit ederim ki Allah-u Teâlâ rızâsında haşr-u cem eder. Öyle bir haşır ki; öyle bir haşır...

O devlet hiçbir şeyle değişilmez. Vallahi bütün dünya onun yanında bir zerresine değişilmez. O saadetin yanında dünyanın bir zerresine bile değişilmez.

Dikkat edin, ipi koparmayın. Ben bugün üstte yarın alttayım. Sonra pişman olursunuz; burası rıza kapısı, kardeş olalım, kardeş ölelim. Bizim düsturumuzu alan, yolun usûl

ve esaslarına uyan, ahkâm mucibince hareket eden, fitne ve fesattan uzak olan kurtulmuştur. Bu yol Hazret-i Allah'a ve Resul'üne ait bir yoldur. Bu iz onun izidir, Hazret-i Kur'an yoludur. O'nun yolu izinden gidiyoruz. O yolun temsilcisiyiz. Her türlü bulanıklıktan, şüpheden, şirkten, kurtulmak için.

Sakın bizden sonra herhangi bir dâvâyâ yeltenmeyin, helâkınıza vesile olur. Bundan sonra ne veli var ne de hâtem var. Kişi, "Ben!" deyince gidiyor. Çünkü Hakk'ın tayin ettiği var, şeytanın tayin ettiği var.

Muhtaç olduğumuzu ibraz etmemiz lâzım. Hâlık O... İnsanın yanılma sebebi, kendinde varlık görmesidir. Oysa var olan yalnız O'dur. İnsan maske olduğunu görürse, hem Hâlık'ını görmüş olur, hem de kendisinin bir maskeden ibaret olduğunu bilmiş olur. Fakat zavallı insan "Ben!" diyor. O zaman putlandın. Yeter artık. Niçin? Nefsini öne atıp Var'ın önüne geçiyorsun ve putlanıyorsun. İşte o "Ben!" demek kişiye yetiyor. Onun için bu mânevi yolda yürümekte de, incelemekte de çok incelikler var.

Demek ki bir insan Hakk'ı görürse kendinin bir maskeden ibaret olduğunu da görecek. O halde maskenin ne hükmü var.

O'nun kapısı olduğu için O'nun kapısına el atan, O'nun adamına el atan, kapısına el atmış oluyor, kurutuyor, dünyası da ahireti de gidiyor.

Burası Allah'ın kapısı, burası kimseye ait değil. Burasını Hazret-i Allah yürütüyor. Burayı kendisine mâletmek isteyen ihanet etmiş olur, münafık olur. Onun için, bu mânevi orduya elini uzatanın elini kırarım.

Şu Hadis-i şerif'i göz önüne almak kâfidir

"Bir insanın kendini beğenmesi yetmiş senelik ibadeti yok eder." (Câmius'sağır)

Bu yol Allah yoludur. Binaenaleyh kişinin kendisini beğenmesi, yetmiş senelik sevabını yakar.

Kişi, "Ben çalışıyorum!" der. Kişiyi ibadeti yanılabilir, perde olur. Fakat ilâhi lütuf onu çekerse kurtarır. Bu kadar ince bir noktadır. İnsan ancak O'nun lütuf rahmeti ile süzülebilir, ibadeti ile bunu yapamaz. İbadetinde riyâ olur, gösteriş olur, varlık olur, benlik olur, her şey girer, orada kalır. Varlık girince Var'a perde olur. "Ben yapıyorum!" demesi perdedir. Çalışmasıyla Allah-u Teâlâ'dan uzaklaşır, yaklaşım derken uzaklaşmış olur. Varlığı ve benliği perde olur. Bu kadar ince bir yoldur. Bazı insan var namaz kılar, o namaz ile Cenâb-ı Hakk'ın nefretini kazanır ve O'ndan uzaklaşır. "Bak ben sana ibadet ediyorum!" diyor, O da ondan ikrah ediyor. Sevmediği için onu huzurunda görmek istemiyor. Nefsini gaye edinmiş, Yaratıcısı'nı edinmemiş.

Bunun mânâsı; çalışmıştır, fakat kendini beğendiği ve nefisle hareket ettiği için gayesi başkadır, bunun için de yalancıdır. Hakikat ehlinin nazarında yaptıkları boştur. Bilmedikleri için böyledirler.

Nefis role giriyor, role girince benlik giriyor, nefsin yaptığını o da kabul ediyor, onu doğru zannediyor, zannettiği için de yanılıyor.

Muhyiddîn İbn-ül Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri buyuruyor ki;

“Hadi onu göremedin! Ona ihsan edileni de mi göremedin!”

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri de;

“Ona karşı körlük içindeyken ne diye bu kapıdan içeriye girip saf ve temiz olan suyu bulandırıyorsun!” buyuruyor.

Kardeş! Hakikaten kalbin itminan değilse, kapıdan içeri girme ve suyu bulandırma!

Bu yol Allah ve Resul’ünün yoludur. Bu yolun şakası yoktur. Kişi niyetini değiştirdiği anda gider. Çünkü plan çevirmeye kalkarken Cenâb-ı Hakk da kalbini çeviriyor.

Allah’ım daire-i saadet, merkez-i selâmetin içine koyduklarından, bulundurduklarından eylesin. Bizi de onlardan etsin. İhvan muhabbetle yol bulur. Dalâlet ehli nasıl birbirine yapışıyor! Hakikat ehli sizsiniz niye Allah için yapışmıyorsunuz?

Bediüzzaman Hazretleri; **“Onlar az kişiler amma çok kıymetli!”** buyuruyorlar. Bunu bilerseniz itimad edin gecenizi, gündüzünüzü bu yola feda edersiniz.

Hazret-i Ali -kerremallahu veche- Efendimiz’in Büyük İfşaatı:

Ebu Tâlib el-Mekkî -kuddise sırruh- Hazretleri, Ali bin Ebî Tâlib -radiyallahu anh-in bir duâlarında şöyle buyurduğunu eserinde nakletmişlerdir:

“Allah’ım! Yeryüzünü ilâhî hücceti ayakta tutacak olan kimseden hâlî bırakma. Onların sayıları çok az, Allah katındaki değerleri ise çok yüksektir. Kalpleri en yüce yere bağlıdır. İşte onlar, kulları ve beldeleri içinde Allah’ın halifeleridir. Ah, onların yüzlerini görmeyi ne kadar çok isterdim!” (Ebu Tâlib el-Mekkî, Kûtu’l-Kulûb, c.1, s.134; Ebu Nuaym “Hilyetü’l-Evliyâ”, c. 1, s. 79-80)

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz, sonra da ağlamış ve ona karşı iştihak duyduğunu söylemiştir.

Ebu Tâlib el-Mekkî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Kûtu’l-Kulûb”** isimli eserinde Hazret-i Ali -kerremallâhu veche- Efendimiz’in ağladığı ve yüzlerini görmeyi arzuladığı, ilâhî hücceti ayakta tutacak olan zümrenin faziletini ve meziyetini tafsilatlı olarak açıklıyorlar:

“Ali -kerremallâhu veche-nin kendilerini özlediğini belirterek gözyaşı döktüğü o kimseler, daha önce Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- tarafından da özlenmişlerdir.

Zirâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bu hususla ilgili olan Hadis’inde:

‘Kardeşlerimle buluşmaya öyle hasretim ki... Kardeşlerimi görmeyi ne kadar da isterdim! Onlar sizden sonra gelecek bir topluluktur.’ buyurmuştur.

Bundan sonra da o, kardeşleri olarak zikrettiği kimselerin vasıflarını anlatmaya başlamıştır.

Onların ‘Kardeşler’ diye tavsif edilmelerinin sebebi, kalplerinin peygamberlerin kalpleri üzere, ahlâklarının da imânın esaslarına dayanıyor olmasıdır.”

“Âhiret âlimlerinden olan bir zâtın akli, kalbinden gelen ilâhî nurlarla aydınlanır. Anlayışı, ilim ve müşâhadesinin istidlâlinden bilgilenir. Ahlâkı, sahip olduğu yakînî imânın sıfatlarıyla şekillenir. Gücü, yolu ve sülûku da, O’nun yolu ve sünneti üzeredir. İşte böylece de onun kardeşlerinden olmuştur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in görmeyi özlediği kimseler, aynı zamanda peygamberlerin de kardeşleridir.

İşte onlar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in de bir Hadis’inde buyurduğu gibi; halk içindeki gariplerdir.

O şöyle buyurmuştur:

‘İslâm garip olarak başladı, başladığı gibi garip olarak son bulacaktır. Ne mutlu gariplere!’

Denildi ki; ‘Onlar kimlerdir?’

Buyurdu ki:

‘Onlar o kimselerdir ki, insanların bozduğunu ıslâh ederler.’

Bu Hadis’in başka bir lâfzında ise şu ifadeler yer alır:

‘Onlar o kimselerdir ki, insanlar tarafından bozulmuş olan sünnetimi ıslâh ederler; öldürülmüş olan sünnetimi de ihyâ ederler.’

Onlar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in insanlar tarafından bilinmeyen ve terkedilmiş olan yolunu tekrar ortaya çıkaracaklardır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- başka bir rivâyette şöyle buyurmuştur:

‘Onlar benim sünnetime ve bugün sizin üzerinde bulunduğunuz yola sımsıkı sarılırlar.’

Bir diğer rivâyette ise şu ifâde geçmektedir:

‘Garipler, sayıları pek az olan sâlih kimselerdir. Sâlih olmayan bir topluluk içinde yaşarlar. Yaşadıkları bu topluluk içinde kendilerini seven az, buğzeden ise çoktur. İşte onlar Allah-u Teâlâ’nın kendilerine nimette bulunarak, İlliyyûn’un en üst mertebesinde peygamberlere yoldaş kıldığı kimselerdir.’

Onlar, Allah-u Teâlâ tarafından kendilerine lütufta bulunulan peygamberlere arkadaşı olacaklardır.” (Kûtu’l-Kulûb, c. 2, s. 50-51)

Ebu Tâlib el-Mekkî -kuddise sırruh- Hazretleri’nin bu beyanları; âhir zamanda ilâhî hücceti ayakta tutacak zümrenin, fesad zamanında ıslah vazifesini yerine getirecek **“Garipler”**in ve Hadis-i şerif’lerde kardeşler diye vasıfları zikredilen aynı kimseler olduklarını tasdik etmektedir.

Bu fazilet ve meziyet her ne kadar o topluluğa ait gözüke de, aslında şahıstan umuma doğru gidiyor. Bütün fazilet, bütün meziyet tek bir şahsa verilmiş, ondan etrafındakilere de sirayet ediyor.

Evliyâullah Hazerâtı **“Hâtemü’l-velâye”** olan bu zâta gıpta ettikleri gibi, bu zümreden olmayı da arzu etmiş ve bunu açıkça dile getirmişlerdi.

Nitekim âhir zamana yakın bir dönemde yaşayan İsmail Hakkı Bursevi -kuddise sırruh- Hazretleri’nin şu sözleri bunun açık bir delilidir:

“Ey mümin!

Hakk Teâlâ’nın bizi âhir zamana te’hir etmesi, her yönüyle bize nazar etmesindedir. Zira yardımcımız az, düşmanımız çok olduğu cihetten, dinimizde sebâtımıza göre şehitlerin ecirlerini buluruz; Hadis’te de sabit olduğu üzere, Resulullah’ın ihvanı oluruz ve âkıbetimiz hayırlı, sonumuz ise en büyük saâdet olur. Zira fesad neticesinde ıslâh ile netice vermek gerekir ki, hakiki mertlik de budur.” (Kitâbu’n-Netice; Genel: 506, 18^a yaprağı)

İşte âhir zamanda Resulullah Aleyhisselâm’ın bozulmuş olan sünnetini ıslâh eden, öldürülmüş olan sünnetini de ihyâ eden “Peygamber Vekili”nin ve ihvanının, ind-i İlâhî’deki kıymet ve üstünlüklerinin bu derece yüksek olmasının sebebi budur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Kardeşlerimi görmeyi ne kadar isterdim.” buyuruyor ve iştiyâkından ağlıyor. O günden bugüne 1400 yıl geçmiş. O nuru aksettirmiş. O zamanla bu zaman hiç farkı yok. Onun için en büyük şeref budur. Bulunmaz bir deryadasınız. Bilmiyorsunuz. Siz bunu ancak ahirette anlarsınız. **“Hakikaten bir şeyler söylemek istiyordu amma bunu duyurması mümkün değildi”** dersiniz.

İşte siz bu yolun içinde bulunuyorsunuz. Onun için kuru ekmeğe râzı olun, Hakk’tan ayrılmayın. Ben gidiyorum...

Bizden Sonra Halk Bu Kitaplara Sarılacak:

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, **“O bir çiçek misali baharda açar, meyveleri güzün toplanır.”** buyuruyor.

Şimdiki zaman açma zamanı, bizden sonra halk sıkıştığında meyveler o zaman toplanacak. Şimdi her şey açılıyor. Açılıyor amma, muâriz olanlar var, anlamayanlar var, umursamayanlar var. Fakat zaman geçtikçe iş kıymete ve değere binecek, nasibi olan nasibini alacak. Zira böyle bir kitap, kıyamete kadar bir daha yazılmayacak. Bunun içindir ki herkes bu nura muhtaç olacak. Beşeriyet bir gün ayılacak, onun sözlerinden istifade edecek. Şimdi anlamıyor. O bir çiçektir, güzün de meyve verir. Bu Zât-ı muhterem ne güzel tanıtmış...

Bizden sonra halk, bu kitaplara sarılacak. Şimdi çiçek açma zamanı, Allah-u Teâlâ'nın ihsanı ile her şey açılıyor. Halk zamanla ayılacak, meyveyi yiyecek, bunlara sarılacak ve istifade edecek. Çünkü kimseyi bırakmıyorum, esas da bu oluyor. Nasipdar olanlar bunların üzerinde duracak, açıklamalar yapacak, ondan sonra meyvesini o şekilde alacak. Allah-u Teâlâ dilediğine dilediği kadar duyuracak, O'nun duyurması ile hakikati anlamış olacak.

Nasıl ki **“Hatmü'l-Evliyâ”** kitabı Şâzeliye medresesinde vakti zamanında üç yüz sene ders olarak okunduysa, zaman gelecek halk da bu kitapları öyle okuyacak.

Kişinin varlığı kişiye perdedir, o perde kalkınca daha iyi nazar eder. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın istifade ettirmesi ile kaimdir, kişinin kendisinin bilmesi mümkün değildir. Ona o nuru verir, ona duyurur, o da o gözlükle bakar ve istifade eder.

O artık ahirete intikal ettiği için, kıyamete kadar oradan istifade edecek ve o nurla da ahirete göçecek.

Gaye Rızâdır:

Allah-u Teâlâ'nın yarattığı her şeyden geçmiş, O'nunla hemhâl olmuş insan O'nun kabrinin içindedir; o, O'nunla hemhâl oluyor. Asıl sır budur.

Vücut olsun, mevcûdât olsun; o, O'nun yarattıklarından sıyrılmış; O'nunla kapatılmış, ölmeden evvel ölmüş. Yani O'nunla olmuş, diğer şeylerden ölmüş. Bu da ancak O'nun dilemesiyle olur, başka türlü olmaz. O'nun lütfu olmadıkça buraya erişmek mümkün değildir. Bilemez ki erişsin.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Dilediğini rahmetinin içine sokar.” (Şûrâ: 8)

İşte bu durum rahmetinin içine alması demektir. Rahmetinin içine aldığı zaman onu kapatır. O artık O'nunla olmuş, O'nunla ölmüş demektir. Her şey ölmüş ve

öldürülmüş; o, O'nunla olmuş. Ölen bir kimsenin dünya ile ilgisi kesilir, o ise dünyada iken ilgisini kesiyor.

Tâ ki eski hâline dönünceye kadar. Bu hâl de her zaman bulunmaz, rahmetinin içine aldığı zaman olur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

“Ehl-i beyt'im ümmetim için bir emniyettir, onlar yok olup gittiklerinde kendilerine vaad edilenler gelir.” (Tirmizî)

Her şey tezahür ediyor artık, gitme vaktim yaklaştıkça her şey tezahür ediyor, bunlar böyle çıkıyor, her şey bilinsin isteniyor.

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar olsa gerek. Önümüzdeki otuz sene zarfında Allah'u-âlem öyle büyük felâketler, öyle şiddetli zelzeleler, öyle çetin harpler olacak ki tasavvurun haricinde olacak. Bizden sonra her şeyi bekleyin!

Biz Mehdi Aleyhisselâm'ı hatırlatıyoruz, o da bizi hatırlar.

Burayı Hazret-i Allah ve Resulullah sever, Allah-u Teâlâ'yı ve Resulullah'ı sevenler de burayı sever.

En büyük hatıra gönüllerde olandır. Bu ilim, bu zamanda indiğine göre Allah-u Teâlâ bu ilmin muhataplarını da halkedecek, hem de kıyamete kadar devam edecek. İlimlerin özüdür. Niçin ilimlerin özü? Hazret-i Allah'ı bilme ilmi olduğu için. Allah-u Teâlâ'yı bilme ilmi ona verilmiş. Diğer ilimleri dilediğine vermiş...

Bunun üstünde ilim yok, nasıpdar olan olacak, kıyamete kadar da gidecek, bir daha da Cenâb-ı Hakk bu ilmi indirmeyecek. Gün gelecek halk tasdik edecek amma iş işten geçmiş olacak.

Mevlânâ -kuddise sırruh- Hazretleri **“Mesnevî”**sinde yer alan diğer bir ifşaatında, onun bu dâvet ve vazifesine karşı gözlerini kapayan ve kulaklarını tıkayan münâfık sîretli kimseleri şiddetli bir dille zemmederek; bu zâtın kim olduğunu idrâk etmekte güçlük çekenlere onun kendi irâdesiyle değil, doğrudan doğruya Allah'ın yönetmesi ile iş ve icraat yaptığını, bu nedenle ona ve yoluna hizmet edenlerin gerçek mânâda Allah'a hizmet etmiş sayılacağını ifşâ etmiştir.

Hazret, gerçek müminlere mühim bir tembih ve ikâz mâhiyetinde şu sözlerle hitap etmektedir:

“O sağır ve dilsizler gibi kendilerine doğru bir şey söylenince inkâr edenlerden olma!

O zât:

‘Attığın vakit sen atmadın, Allah attı.’ (Enfâl: 17)

Sırrına mazhar olmuştur; onun görüşü, Allah’ın görüşüdür.

O’na hizmet, Allah’a hizmettir. Gündüzü görmek, bu pencereyi görmektir.

Hele şu pencere yok mu? O kendinden parlamadadır; ondaki Nûr, güneşin yâhut Ferkad yıldızının eğreti nûru değildir!” (“Mesnevî”, c. 6; beyit: 3195 vd.)

Kardeşler! Herkesin bir şükretmesi lâzım, bizim bin şükretmemiz lâzım. Fakat şüküründen aciziz.

Gaye rızâdır. Hazret-i Allah rızâyâ uygun işlerden râzı olur, rızâyâ uygun olmayan işlerden râzı olmaz. İnsanoğlu bunun farkına varamaz. Sebebi? Nefis ve şeytan bu işleri yapar.

Allah’ım bize suhulet, sevgi, saygı, birlik ve kaynaşmayı nasip etsin. İş muhabbette efendim. Ders sınıf geçirir, muhabbet ise birlik husule getirir.

Bağlılık, birlik ve beraberlik. Böyle olalım, böyle ölelim inşallah. Zaman çok acayip oldu. Onun için bunlara inceden inceye dikkat edelim. Allah’ım dünyada da ahirette de lütuf birliğinden, beraberliğinden ayırmasın.

Fâtiha Sûre-i Şerif’inin Tefsiri (18)

Besmele-i Şerife'nin Önemi, Fazileti, Hikmeti ve Esrarı (15)

Besmele Bereketir:

Besmele, bunca sayısız nimetlerin Sahib’inin, ikram edicisinin ve nimetlerden istifade etmek için sıhhat verenin Hazret-i Allah olduğunu bilmek, şükür etmek ve sahib-i Hakiki’yi zikretmektir. Yemekten evvel “**Bismillah ya hayrur razîkîn**” denilir. Besmele o kadar mühimdir ki; Hadis-i şerif’te beyan buyurulduğu üzere yemeğe başlarken Besmele unutulduğu takdirde, hatırlandığı zaman “**Bismillahi fi evvelihi ve âhirihi = Başında da sonunda da Allah’ın adıyla**” demek gerekir. (Ebu Dâvud: 3767 - Tirmizi: 1859)

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz’den rivâyet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Ashab’ından altı kişi içerisinde yemek yiyordu. Derken bir bedevî geldi. Besmele çekmeksizin yemeği iki lokmada yutuverdi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Eğer bu adam Besmele çekseydi yemek hepimize yeterdi.” buyurdu. (Tirmizî)

Besmele-i şerife, yemeğe bereket katmakta, yiyenlerin doymalarına katkıda bulunmaktadır.

Besmele çekilmeyince yemeğe şeytan da ortak olmakta, yemeğin bereketini kaçırmaktadır.

Ashâb-ı kiram'dan bazıları bir defasında; **“Yâ Resulellah! Biz yiyoruz, fakat bir türlü doymuyoruz.”**demişlerdi. Bunun üzerine onlara **“Siz ayrı ayrı yemekte olmayasınız?”** diye sordu. **“Evet!”** diye cevap verdiler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdu ki:

“Öyleyse yemeğinizde toplanın. (Bir sofraya kurarak hep beraber yiyin.) Yemeğe Allah'ın ismini zikrederek başlayın. Böyle yaparsanız yemeğiniz hakkınızda mübarek kılınır.” (Ebu Dâvud: 3764 - İbn-i Mâce: 3284)

Yemek, imkân dahilinde topluluk halinde yenmelidir. Âile fertleri yemekte bir araya gelmeli, bu Sünnet-i seniyye şuurla ihyâ edilmelidir.

Rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“(Güneş batıp) gece karanlığı, yâhut gecenin bir kısmı hâsıl olduğu zaman, çocuklarınızı (dışarı çıkmaktan) men ediniz! Çünkü şeytanlar o sırada dağılır, (faaliyete geçer)ler. Yatsıdan bir saat geçince de (dışarıdaki) çocuklarınızı (meskeninize) koyunuz! Ey mümin, o zaman Allah'ın ismini anarak (Bismillâhirrahmânirrahîm diyerek) kapını kapa! Besmele ile kandilini söndür! Su kırbasının ağzını Besmele ile bağla! Yine Besmele ile kap-kacağını kapat! Vele ki o kap üzerine enine (tahta parçası gibi) bir şey koysun!” (Buhârî; 1355)

Ebu Hureyre -radiyallahu anh-den rivayet edilmiştir: **“Birgün mümin bir kimsenin şeytanı ile kâfirin şeytanı karşılaşmışlar. Kâfirin şeytanı yağlı, semiz, parlak ve temizdir. Müminin şeytanı zayıf, pis, kirli ve çıplaktır. Kâfirin şeytanı sorar; “Bu ne hâl?” Müminin şeytanı şöyle cevap verir; “Ne yapayım. Bir adama düştüm ki, adam yiyeceği zaman Besmele okur, aç kalırım, içeceği zaman Besmele okur, susuz kalırım, giydiği zaman Besmele okur, çıplak kalırım, temizlendiği zaman Besmele ile temizlenir, ben de pis kalırım.” dedi. Kâfirin şeytanı da; “Ben öyle bir adamla arkadaşım ki hiç ‘Besmele’ çekmez, ben de ona ortak olurum.” dedi.”** (İhyâü Ulûmi'd-Dîn)

HAZRET-İ MUHAMMED

Aleyhisselâm

O Bütün Mevcûdatın Çekirdeği ve Mayasıdır, Hakikatin Özüdür.

“Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.”
(Enbiyâ: 107)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz dâvet vazifesini azimle ve cesaretle yürütürken, hiç şüphesiz ki en büyük desteği Allah-u Teâlâ'dan görmüştür.

Medine-i münevvere'ye hicreti esnasında yanında sadece bir kişi bulunuyordu. Azılı düşmanları Sevr mağarası'nın önüne geldiklerinde Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh-endişesini açığa vurunca ona:

“Korkma! Allah bizimle beraberdir.” buyurdu. (Tevbe: 40)

Bu ise Allah-u Teâlâ'nın her zaman onunla beraber olduğunu, lütuf desteğini hiçbir zaman ondan çekmediğini göstermektedir.

Allah-u Teâlâ zaman zaman inzal buyurduğu Âyet-i kerime'lerinde Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ini teselli etmiş, dâvetine uymayanlara karşı nasıl bir yol takip edeceğini beyan buyurmuştur:

“Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter.” (Tevbe: 129)

Muvaffak etmesi için yardım dile, bütün işlerini O'na havale et. O sana yetecektir.

Halil bin Mürre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz üzüntü ve sıkıntı geldiğinde şöyle duâ ederdi:

“Kullara bedel Rabb'im bana yeter.

Yaratıklara karşı Yaratıcı bana yeter. Rızık isteyenlere karşı Rezzak bana yeter.

Bana yeten bana yeter. Allah bana yeter, O ne güzel vekildir.

Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. O'na tevekkül ettim.

O, büyük Arş'ın Rabb'idir.” (C. Sağır: 6580)

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

“O'ndan başka ilâh yoktur” (Tevbe: 129)

Bütün bu kâinat **“HÛ”**dan ibarettir, bir maskedir. Allah-u Teâlâ evvelâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurunu yarattı, o nurdan mükevvenâtı donattı. Her zerrede onun varlığı, onun nuru, onun feyzi mevcuttur. Yaşayanlar, onun nuru ile, onun feyzi ile yaşar. Onun içindir ki ona **“Sebeb-i mevcûdat”** denilmiştir. Onun rahmetinden, onun feyzinden nasipdar olmayanlar ruhen ölmüştür, canlı cenâzedir. Binaenaleyh onların bütün bu itirazları buradan geliyor. Kendilerini allâme zannediyorlar, amma gerçekten câhil olduklarını bilmiyorlar.

O bütün mevcûdatın çekirdeği ve mayasıdır, hakikatin özüdür.

Burada apaçık görülüyor ki Allah-u Teâlâ nurundan onun nurunu yarattı ve o nurdan mükevvenâtı donattı. Onu yaratmasa idi, mükevvenâtı da donatmayacaktı. Onun Sebeb-i mevcudât oluşu bu noktadandır. Her canlının Allah-u Teâlâ'ya şükretmesi ve Resulullah Aleyhisselâm'a müteşekkîr olması lâzımdır, çünkü onunla hayat bulmuştur.

Mümin bir kimseye mânevî olarak ne verilmişse onun vasıtasıyla verilmiştir. Oradan o hayat suyu gelmedikçe hiç kimse iman etmiş olmaz. O mânevî hayat kaynağından hayat suyu gelmedikçe hiç kimsede mânevî hayat bulunmaz. İlâhî feyz de iman şerefiyle müşerref olan müminlere ancak ve ancak Allah-u Teâlâ'nın Aziz'i, Halil'i ve Nur'u olan Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den gelir.

Âlemdeki her zerrede hayat var, o hayat da Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-i ile kâimdir.

O **“Rahmeten lil-âlemin”** olduğu için, âlemdeki her zerre nasibini ondan alıyor. Nereye baksan hep o nur. Ona verildiğinden ötürü kâinat ona muhtaçtır.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde:

“Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.” buyuruyor. (Enbiyâ: 107)

Bu **“Nur”**un sayesinde âlemlere rahmet ve hayat veriyor. Âlemlerin hayat bulması o nur sayesinde. Çünkü onu âlemlere rahmet için yaratmıştır. O bir hayat kaynağıdır, hayatı ondan fışkırttı.

Allah-u Teâlâ onu **“Hû”** olarak yarattı. Kâinatta ne ki varsa hep o **“Nur”**dan husule geldi. Hep o **“Hû”**dan, hep o **“Nur”**dan... **“Hû”** kâinatı içine alır. İşte bunun içindir ki **“Hû”** anlatılmaya kalkılsa bir kitap olur. Zira bütün âlemleri anlatmaya kalkışacaksın. Yer ve yerin içindekiler, gökler ve göklerin üzerindeki, Arşırâhman... Bütün bunlar hep o **“Hû”**nun mahsulüdür. O **“Hû”**yu tanıdığın zaman bütün kâinatı tanımış oluyorsun. **“Nur”**undan **“Nur”**unu yarattığı için, o **“Nur”**dan âlemleri donattığı için.

“Hû” kâinatın yaratılışı için maskedir, âlem-i ekber'dir.

Allah-u Teâlâ bu hususta diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

“Allah o Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. O Hayy ve Kayyum'dur.” (Bakara: 255 - Âl-i imran: 2)

Allah-u Teâlâ **“Hû”**yu yarattı, bütün mevcûdat da **“Hû”**dan ibarettir. **“Lâ ilâhe”**, şu gördüğün **“Hû”**lar ilâh değildir, hepsi de **“Lâ”**dan ibarettir. Allah-u Teâlâ hem bildiriyor, hem de hükümsüz gösteriyor.

“Hayy”; O nefes veriyor, dirilik O'nun vereceği nefesle kâimdir. Verdiği nefesi çektiği zaman her şey bitiyor.

“Kayyûm”; seni murad ettiği zamana kadar tutuyor. Sonra nefesi çekiyor, ruhun gidiyor, hükümsüz kalıyorsun.

Bütün varlıklar O'nun yaratması ile yaşıyor, O'nun tutması ile ayakta duruyor. Her şey Hakk ile kâimdir.

Yani: *“Yarattıklarım benim yaratmamla yaşıyor ve benim tutmamla görülüyor. Siz onu görüyorsunuz, ben ise onu yaratıyorum ve yaşatıyorum. Siz beni görmüyorsunuz, yarattıklarımı görüyorsunuz.”*

Çünkü Yaratan ayrıdır, yarattığı şeyler ayrıdır. Yaratan'la yarattığı şeyleri karıştırmamak lâzımdır. Allah-u Teâlâ buraya çok ince bir berzah koyuyor.

“O'na tevekkül ederim.” (Tevbe: 129)

“Hû” kâinatın yaratılış maskesidir, amma tevekkülün de Allah-u Teâlâ'ya olması lâzımdır. Çünkü maskeyi de O yaratıyor.

Bunun mânâsı: *“Onu ben yarattım, ondan kâinatı yarattım. Amma kâinatı büyük tutmayın. Bana dönün. Çünkü ben yarattım.”* demektir. Zira onlar **“Lâ”**dan ibarettir.

“O, büyük arşın sahibidir.” (Tevbe: 129)

O büyük Arş'ı da Allah-u Teâlâ Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurundan halketmiştir. Onu yaratmış, bütün âlemleri de onun nurundan donatmıştır.

Arş, diğer cisimleri kuşatan bir cisimdir. Yüksekliğinden dolayı veya hükümdarın tahtına benzetildiğinden dolayı bu isim verilmiştir.

Allah-u Teâlâ'nın azametini şöyle arzedelim:

Büyük arş, büyük Allah'ın büyük maskesidir. O'ndan başka hiçbir şey yok. Çünkü olanlar **“Ol!”** dediği zaman oluyor, **“Yok ol!”** dediği zaman yok oluyor. Aslında O'ndan başka ne vücut var, ne de mevcut var. Diğerleri de hep: **“Ol!”**dan ibarettir. Herkes maskeleri görüyor, işitiyor, biliyor, amma maskeleri Yaratan'ı bilmiyor. Zerreden küreye kadar yarattığı her şeyi güzel yaratmış, Zât-ı akdes'ini ve yarattığı mahlûkatı ayrı göstermiş. Yaratılanlar O'nu göstermemek için birer maskedir, varlığına bir delildir, amma hükümsüzdür, hüküm ancak O'nundur.

Kur'an-ı kerim'de Arş'ın Allah-u Teâlâ'ya nispet edildiği on sekiz kadar Âyet-i kerime mevcuttur ve yedi gökten ayrı bir âlem olarak ele alınmıştır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

“De ki: Yedi göklerin Rabb'i ve büyük Arş'ın Rabb'i kimdir?” (Müminun: 86)

Kimdir tertemiz meleklerin taşıdığı yüce Arş'ı yaratan?

Allah-u Teâlâ Arş'ı ihtiyaç için değil, azametini ve kudretini göstermek için yaratmıştır.

“Göklerin ve yerin Rabb'i, Arş'ın da Rabb'i olan Allah, onların vasıflandırdıkları noksan sıfatlardan münezzehtir.” (Zuhruf: 82)

Çünkü böyle bir Rububiyet, bütün yaratılmışların tesbihini gerektirir.

Bazı Âyet-i kerime'lerde Arş'ın büyük, değerli ve şerefli oluşundan bahsedilmektedir:

“O, çok bağışlayan, çok sevendir, şerefli Arş'ın sahibidir.” (Bürûc: 14-15)

Arş ve diğer yaratıklar üzerindeki hakimiyet O'na âittir. Arş-ı âzam, insanın akıl ve hayali almayacak bir azamete sahiptir.

Câbir -radiyallahu anh- der ki:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bana;

“Allah'ın meleklerinden olan Arş'ın taşıyıcılarından bir melek hakkında rivayette bulunmam için bana izin verildi.” buyurdu ve ilâve etti:

“Onun kulak yumuşağı ile ensesi arasındaki uzaklık yedi yüz senelik mesafedir.” (Ebu Dâvud: 4727)

Arş-ı âzam dört melek tarafından taşınmaktadır, kıyamet gününde ise bu meleklerin sayısı sekiz olacaktır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“O gün Rabb'inin arşını onlardan başka sekiz melek yüklenir.” (Hâkka: 17)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (118)

İlâhî Nuru Görmeye Kim Tahammül Edebilir?

Ziyarete gelen bir misafir bazı şeyleri gördüğünden bahsettiklerinde Efendi Hazretlerimiz'in çok mühim ve elzem olan beyanlarını içeren o görüşme:

– “Efendim geçen yıl Hacc'da tavaf sırasında gökyüzünün açıldığını, dörder kanatlı iki melek, ondan sonra da sırasıyla Cebrâil Aleyhisselâm'ın, sanki sarılmış bir hal içerisinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in gelişini gördüm. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in oturduğu koltuk şeklinde bir divan var, ondan sonra sırasıyla Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ömer, Hazret-i Osman ve Hazret-i Ali -radiyallahu anhüm- Efendilerimiz...”

– **“Bunu siz rüyâda mı görüyorsunuz, açıkta mı görüyorsunuz?”**

– “Tavafta efendim, açık olarak...”

– **“Burada ince bir iş var. Hakikaten onları mı gördünüz, cinler onların kıyafetine mi girdi?”**

– “Hakikaten onları gördüm efendim.”

– **“Burada çok ince bir iş var. Şöyle düşünün ki; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i ve Cebrâil Aleyhisselâm'ı görmeye kimin takati olabilir?”**

Onun için sordum. Onları mı gördün?

Cinler aynı kıyafete girmek ister. Aynı kıyafete giremezler de, benzerine girerler.”

– “Siluet olarak olmasa da ilham olarak ifade edebilir miyim?”

– **“İşte bunu arıyoruz. Çünkü onları görmeye bir beşerin tahammülü mümkün değildir.”**

– “Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz de vardı.”

– **“Size âit bir şey değil. Dikkat edersen Hazret-i Allah'ın veli kulları dahi bir kişiye nadir görünür. Çok dikkatli olman lâzım!**

Şöyle ki; bir cin gelir: ‘Ben Resulullah'ım!’ Ötekisi der ki: ‘Ben Ebu Bekir'im!’ Ötekisi der ki: ‘Ben Ömer'im!’ Amma o değil.

Burası çok ince iş ve hayati bir çizgi. Onun için bir düşün! Senin o nuru görmeye tahammülün var mı? Çok dikkatli ol.”

– “Sonra Abdülkadir Geylânî Hazretleri'nin gelişi.”

– **“O belki tecellî edebilir. Onun tasarrufu ayrıdır, velidir, amma diğerlerinin tasarrufu bambaşkadır. Her göz tahammül edemez, gönül onları göremez. Onun için bu mevzuyu hayat boyunca kapayın, zira konuşurken doğru konuşuyorum dersiniz, onlar olmadığı için yalan olmuş olur, imanı zedeler. Yalanla iman bir arada durmaz. Onun için çok tehlikeli bir iş. Bunu bize anlat, biz çözdük, başka kim çözecek bunu? Sen çözdün mü? Yok! Gördüm dedin, amma ne gördün? Çok tehlikeli bir noktadır. Aman bu mevzuyu kapayın, bu mevzu size âit değil.”**

– “Allah râzı olsun efendim.”

– “Âmin, cümlemizden. Allah’a emanet olun.”

•

“Bunlar size ders oluyor. Bunları kim çözebilir, kim ayırabilir? İnanmış! Ne acı şeyler bunlar! İlâhî nuru görmeye kim tahammül edebilir? İnsan bir güneşe bakamıyor.”

•

Başka bir misafirin oğlu bir sene kadar önce evde otururken bir melek geldiğini söylemiş.

“Ben meleğim! Seninle konuşacağım.” demiş.

“Ben senin melek olduğunu nasıl anlayacağım?” diye sormuş.

“Bak şu saat sallanacak!” demiş, gerçekten de saat sallanmış.

Bu bir sene boyunca onun ağzından bir defter dolusu söz yazmış.

Meselâ bir söz şöyle imiş: “Sana inanmayanlar, Mehdi Hazretleri’nin ordusunda komutan olarak gördükleri zaman inanacaklar.”

Arz edildiğinde Efendi Hazretlerimiz şöyle buyurdular:

“Cin sapıtmak istiyor. Hususi ilgi lâzım buna, bunu düz yola çıkarmak lâzım. Hepsini bırakacak, yepyeni bir hayata girecek, huzura kavuşmak için. Huzuru yok, huzuru bozulmuş. bunların hiçbirine inanmayacak, bırakacak bunları, sade bir yol tutacak. Hazret-i Allah’a has bir kul, Habib’ine ümmet, rızâ yolunda hizmet. Üç kelime. Bize Allah gerek. Bu şekilde olursa vesveseden kurtulur.

Cin musallat olmuş, onu kendine mâl etmek istiyor. O şekilde avlamak istiyor ve kendisine bendetmek istiyor.

Onun hizmetçisi oluyorsun. Hayır! Allah bize yeter! O’ndan başka ilâh yok. Biz O’na tevekkül ettik, O büyük Arş’in sahibidir.”

Nurlu Sözler Hikmetli Beyanlar:

“Kapının kıymetini bilin. Ben hayatta olayım olmayayım. Nazargâh-ı ilâhî’dir burası. Bunun hikmeti, biz varlıktan soyunuruz, Var ile halleniriz, o Var hareket eder.”

•

“Akıllı olanlar işi Hakk'a bırakır, akılsız olanlar işi nefse şaytana bırakır ve kendilerinin en üstün akla sahip olduklarını, en iyisini kendilerinin yaptığını, başkasının bilmediğini zannederler.

Akılsız insanın durumu budur. Bunu unutma!”

•

“Herkes haklı, Hakk'ın huzuruna çıkıncaya kadar. Sonra? Sonrasını O bilir. Herkes sonra hakkına râzı olsun. Sen haklıydın, hakkına râzı ol.”

•

“Hazret-i Allah ile meşgul olan kalp altının içine girse bir şey olmaz. Gaye bu hâle girmek. O'nu buldun mu her şeyi buldun. O'nu buldun mu O'nunla berabersin.”

•

“Nerede olursak olalım Hakk ile olalım. Geldik gitmek için. Mühim olan O'nunla olmak, O'nunla ölmek.”

•

“Aldanmaya değmez, yolcuyuz çünkü, amma bugün amma yarın. Deme öbürüsü gün, ya bugün ya yarın!”

•

“Bu ordu o ordu, o ordu bu ordu.”

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (241)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- (45)

**Âlemlerin Rabb'ine Sülûkun Keyfiyeti Risâlesi
(Risâletü Keyfiyeti's-Sülûk ilâ Rabbi'l-âlemîn) / 5**

Dâhil Olunması Gereken Edepler, Esaslar ve Hakk'ın Huzûr-ı İlâhî'sinde Duruş:

Eğer sen bunlarla bir arada duramıyorsan, şer ve kötülükleri uçurup ortadan kaldıracak ilâhi nur senden kaldırılmışsa, artık sen onlardan örtünüp perdelenmeyi talep edersin. Sende artık korku diye bir şey kalmaz, ilâhi zikre devam edersin.

İşte sen ilâhi zikre devam ettiğin sürece, artık mânevi âfetlerden hiçbiri sana isabet etmez.

Bununla birlikte duramadığın taktirde, tâli ve uğurların nûru ve küllî terkibin sûreti senden kaldırılır; artık seni ilâhi Hazret'e ulaştırarak edep ve esaslara dâhil olmakla ilâhi yardım ve inâyete, Hakk'ın huzûr-u ilâhî'sinde durduracak kaidelere, O'nun katından çıkarak halka ulaştırabilecek düsturlara, muhtelif yüz ve cihetlerle devam edecek ilâhi müşâhedeye zâhiren de bâtinen de kavuşursun.

Kendisini idrak edip bilincini elde edemediğin mükellefiyetlerin ister zâhir yönünden kıyas olunsun, isterse bâtın cihetinden seni tutsun, hepsi de aslında birdir.

Kıyâs ve karşılaştırması ne şekilde olursa olsun, lezzetler de aslında birdir.

Şu halde ilâhi ululuk ve azâmetin ilâhi ilimleri sana ilkâ etmesi nasıl mümkün olmaz?

İlâhi Hazret'in sana verilen makam ve mertebesine göre sen artık ilâhi zuhura mazhar olur, O'nun Zât'ına aşık olursun...

Sen bununla da bir arada duramayınca, bu fen ne biçimde şekillenirse şekillensin; vakar, sekînet ve sebât âleminin perdesi ve ilâhi sırların örtülü gizlilikleri de senden kaldırılır.

Sen onunla da bir arada durmaz bir hâle gelince, hayret, şaşkınlık, kusur, acz ve amellerin gururundan yana senden perde kaldırılır ki; o yücelik ve ululuğun ta kendisidir.

Sen bununla bir arada duramaz olunca da artık cennetlerin, onun mertebe ve derecelerinin perdesi senden kaldırılır; onların kimilerinden kimilerine girip dâhil olur ve Naîm cennetinin üstünlüğüne erişir, O'nun sıdkıyyet yolunun üzerinde durursun.

Ayrıca cehennem tarafına, onun mertebe ve derecelerine karşı da seni şereflendirip yüceltir, onun bazısından bazısına girip dâhil olur ve onun azabına karşı da bir üstünlük elde etmiş olursun.

Öte yandan senden ilâhi vuslata eriştirecek amellerin perdesi kaldırılınca, artık her iki diyarın da senin için bir olacağı bir noktaya ulaşırsın.

Sen artık onunla da bir arada duramadığın zaman, birbirinden eşsiz ve farklı mânevi sarhoşluklar içindeki ilâhi müşâhedelerden herhangi bir müşâhede hakkında “İstihlâk” yani “Yok olmuş” ruhlardan yana senden perde kaldırılır. Nitekim “İlâhi vecd”in hâkimiyeti onlara galebe çalar, onların hâl ve durumları seni dâvet eder.

Onların dâvetleriyle duramadığında, içinde senden başkasının görünmediği ilâhi nûr da senden kaldırılır; artık sen orada çok büyük bir ilâhi vecde, baş döndüren ilâhi bir aşka tutulur; onun içinde ise Allah ile lezzetlenmeyi bulursun...

İşte buna mukâbil bir tarîf yapmaya imkân yoktur. Gördüğün her ne ki varsa senin gözlerinde küçülür ve artık sen “Nûr Saçan Kandil”in câzibesine kapılıp ona meyledersin.

Sen onunla da bir arada duramaz bir hâle erişersen, Âdemoğlunun suretlerinden yana da senden perde kaldırılır; örtü ve engeller artık aradan kalkar, sarkacak olan şey sarkıtılır. Onların kendilerine mahsûs birer tesbihi vardır. O’nu iştince tanınır ve bilinirler; onların aralarında senin sûretin perdelenip onları dehşete düşürmez, ondan yana sadece senin onun içinde bulunduğun vakti bilirler.

Sen bununla dahi bir arada duramaz hâlde olunca, senden ruhânî seyirlerden yana da perde kaldırılır ve onunla ilgili her şey sana gösterilir. Artık sen kendisine muttali olacağın perde altındaki tüm şeylerden hangi şeye bakıp nazar etsen, bu hususta ziyâdesini dahi elde eder, kendisi hakkında müşâhede bulunduğunun dışında sende bir ilim ve göz kalmaz, senin gözün her âleme tâlip olur. Üzerinde bulunduğun şeye vâkif olunca, gâyen ve menzilin, rütbenin nihâyeti, sûretinin hangi isme tekabül ettiği ve marifet ve velâyetten nerede hissen bulunduğu hakkında bildiğin ne varsa üzerine yerleşir.

Sen artık onunla da bir arada duramadığın zaman her fiilin üstâdı ve muallimi olan Zât’tan yana da senden perde kaldırılır, onun izini ve eserini gözünle görür, onun haberini öğrenir, ona boyun eğilmesi gerektiğini müşâhede eder, onunla buluşur, en üstün nurun sahibine karşı dar olanı genişletmiş olursun.

Sen onunla da bir arada duramayınca, bu kez hareket ettirene karşı senden perde kalkar, artık kendi diriliğinle de bir arada duramazsın. Sonra kaybolursun ve daha sonra fenâ bulursun; sonra şahsiyet kazanır ve sonra da tekrar dirilmiş olursun.

Hatta mâsiyetin izleri sende nihayete erip son bulunca, O’nun gizli hazinelerini tespit eder, sonra ona hazırlanır, sonra bekâ bulur, sonra toplanır, sonra kaybolur, sonra da onun muktezâsı ve gereği olarak üzerinden tahliye edilmesi gereken şeyden çıkmış olursun.

Şüphesiz ki o da türlü türlü şekillerde gerçekleşir, daha sonra ise sana derç edilen şeye yönelirsin.

Sen öncelikle hevâ ve hevesin muhtelif olarak görülecek her şeyini görürsün, sonra tekrar yeryüzü ile ilgili şeylerin kayıtlandığı hissinle ilgili âleme dönersin, ya da seni yok edecek sebeplere tutunursun.

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (174)

İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârukî Serhendî -Kuddise Sırruh- (32)

Yolun İncelikleri (2)

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri “**Mektûbat**” adlı eserinin “**260. Mektub**”unda şöyle buyurmaktadır:

“Bir kimse o zâtı inkâr eder beğenmezse, veya o zât bu kimseye incinmişse; Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'nin zikri ile meşgul olsa bile, irşadın ve hidayetin hakikatinden mahrumdur. Ona inanmaması veya onu incitmiş olması, bir set olur feyiz yolunu kapatır.”

Kalpleri'nin bir incinmesi, sâlikin bütün kazancını sıfıra indirir.

Kimse bunun farkında değil. Herkes “*Benim!*” diyor. “Senlikte kal.” diyoruz. Zavallı insan dersin, geçip gidersin.

Kendini beğenenler, haset edenler, nam için çalışanlar, makam için çalışanlar, menfaat peşinde koşanlar, hırs ve gadap dolu olanlar, o lütuftan mahrum olurlar. Bunlar Hakk'a hasım kesilenlerdir.

İşte geldik işte gidiyoruz. Kalp kırmaya gelmez, dünyaya değmez. Herkesi hoş, kendimizi boş bilelim, gönül kırmayalım. Hoş olalım, hoş geçinelim.

Hiç dinlemezler. Yol, cambazın ipte oynaması gibidir. Küçük bir hareketin yıkılmana vesile olur. Fakat bunu kim anlayacak? Herkes “*Ben biliyorum!*” diyor.

Bir insan yola girdiği zaman acizliğini idrak edecek, günahını itiraf edecek. Helâl lokma arayacak. Hazret-i Allah'a boyun bükecek.

Yiyeceğimiz lokmaya, atacağımız adıma, söyleyeceğimiz söze dikkat etmemiz lâzım ki, O bizi yolunda, rızâsında bulundursun.

Nasibi olan nasibini alır gider. Hidayet vermeye kimsenin gücü yoktur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Sana gelen her iyilik Allah'tandır, bütün kötülükler de kendi nefsendendir.” (Nisâ: 79)

Bu Âyet-i kerime okunuyor, sanma ki biliniyor.

Eğer bunun için biraz açsam, o zaman insan Hazret-i Allah'ı, emrini ve hükmünü görür, kendi arzusunu atar.

Bu mevzuların ince sırları açılrsa, kişi; *“İhvan olmam mümkün değil!”* der. *“İman etmem mümkün değil!”* der. Onun için bu sırlar açılmıyor. Hepimiz gidiyoruz. Herkes nasibi kadar alacak, gideceği yere gidecek.

Muhyiddîn-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri Kur'an-ı kerim'deki Âyet-i kerime'lerden çıkardığı alâmetlerden haber verdiği eserinde;

“Peşinden gidenlerin onu bilemeyeceğini.” ifşa ediyorlar.

Herkes ölümden korkar biz de ölümü canla istiyoruz ki, bir hata yapmayayım. Beni alsalar da bir hataya düşmeyeyim, Rabb'imî üzmemeyim, kızdırmayayım. Benim için bir hata ölümden çok beter. Huzur-u İlâhi'ye vardığımız zaman halimiz ne olacak?

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz buyururlar ki:

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- son hastalığında ruhunu teslim ederken şöyle duâ ettiğini işittim:

“Ey Allah'ım! Beni bağışla, bana acı, en yüce dosta kavuştun.” (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1665)

Bunu her gün diyorum. Allah'ım bana acı. Öyle acı ki, rızânın olmadığı her şeyden beni koru... Bir de şunu çok okuyorum:

“Allah'ım gözüm açıp kapayınca kadar ki mesafede beni nefsim, şeytana, şeytanlaşmış insanlara bırakma. Lütfettiğin güzel nimetlerini benden alma. Af ve afiyetini diliyorum. Beni lütuf rızandan ayırma.”

İnsanın şerefi Allah-u Teâlâ'ya mârifet ve iman iledir.

Sırat Köprüsü Dünyadadır:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

“Aramızdaki beyinsizler yüzünden bizi de helâk eder misin Allah'ım!” buyuruyor. (A'râf: 155)

Aşırı gidenler beyinsiz kimselerdir. Bu aşırı gidenler beyinsiz oldukları için iş ve hareketleri de ona göredir. Allah'ım bizi onlardan yapma.

Binaenaleyh Allah yolunun yolcusunu Allah güder, halk güdmez. Peki bu güdücüler nereden geliyor?

Nefis onları getirmiş, şeytan onları güttüğü için onlar da güdeceğini zannediyorlar.

Şimdi sen iradeyi eline almaya kalkarsan Hazret-i Allah'ın önüne geçmiş oldun.

Herkes hududunu bilsin, nerede olduğunu bilsin. Buradaki gaye herkes kendisini tanısin. Aşırı gidenler beyinsiz takımıdır. Cahildir, cahil olduğunu bilmez. Hazret-i Allah'ın önüne geçmek, akıllı insanın işi değil.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri:

“Onun iradesi kendi elinde değildir.” buyuruyorlar. (260. Mektup)

Çok dikkat etmek lâzım.

Bu gibi hareketler, Hazret-i Allah'ın önüne geçmek demek; *“Allah'im! Sen onu idare etmesini bilmiyorsun, biz idare ederiz.”*

Bu hususta Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? Onu şirkten sen mi koruyacaksın?” (Furkân: 43)

Farz-ı muhal ki; meyve güzel olgunlaşmış ağaçta duruyor. Fakat hiç farkına varmadan kurt girmiş. Onun için çürütmüş. Meyve güzel, fakat bakıyorsun çürük.

Onun için bakıyorsun ihvan, tâ ön safta, gayet güzel hali, hareketi. Ama niyeti bozulmuş kurt girmiş. Şeytan onun için işgal etmiş. Niyetini değiştirmiş ve bozulmuş. Artık ona meyve denmiyor, çürümüş deniliyor.

Onun için yol hakikaten naziktir. Meğer ki Allah-u Teâlâ bir kulu muhafaza etsin ve kurtarsın çünkü yol çok nazik.

•

Cahil kısmı cehaletiyle övünür. Arif ise sükûtuyla.

Binaenaleyh cahillere ön vermemek lâzım.

•

Halka göre değil de Hakk'a göre hareket et. Onu tavsiye ederiz. Çünkü Hakk'ın huzuruna çıkacaksın, halk fayda vermez.

•

O lütfederse, O ihsan ederse, O içeriye alırsa olur. Yani hepsi O'nun lütfuyudur. Yoksa "Girdim!" demek mümkün değildir. "Girdim!" diyorsun ama bakalım aldılar mı?

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

EN BÜYÜK ÂYET-İ KERİME ÂYET-ÜL KÜRSÎ (11)

Has İlim (2)

Musa Aleyhisselâm Hızır Aleyhisselâm'la karşılaştıktan sonra, kendisine bazı gizli bilgileri öğretmesi için arkadaşlık teklifinde bulundu. Onun öğrenmek için böyle söylemesi, tâbi olmanın değeri ve yüceliği hususunda en bâriz delildir. O Ulül-azm bir peygamber olduğu halde Hızır Aleyhisselâm'a tâbi olmakla bunu göstermiş oldu.

Allah-u Teâlâ Hızır Aleyhisselâm'a kendi katından bir fazilet ve salâhiyet vermiş ve yine onu vasıtasız bir şekilde birtakım ilimlerle mücehhez kılmıştı. Ona öğretilen ilim, Musa Aleyhisselâm'ın ilminden bambaşka bir ilim, hususi ve has bir ilim idi. "**İlm-i Ledün**" ve "**İlm-i Bâtın**" gibi değişik isimlerle ifade edilen, geçmiş ve geleceğe şâmil bir ilimdir. Bu ilim, ilm-i zâhir ehline meçhuldür. Bu ilim kesble elde edilmez, mevhibe-i ilâhî'dir. Allah-u Teâlâ'nın, kendisine yakınlık tahsis ettiği kimselere verdiği lütfudur.

Eğer bir kimse ilimle yetinecek olsaydı, Musa Aleyhisselâm yetinirdi. Fakat o yetinmedi, Hızır Aleyhisselâm'a uymak istedi.

Bu izin istemeye cevap olarak dedi ki:

"Hakikatini kavrayamadığın bir bilgiye nasıl sabredebilirsin?" (Kehf: 68)

Benimle beraber olduğun zaman birtakım şeyler göreceksin ki; sır ve hikmetinden haberin olmayacak, dış görünüşe göre şeriate muhalif görünecek. Sen bir şeriat sahibi olman itibarıyla, onları dış görünüşlerine göre uygun görmeyip itiraz etme gereği duyacaksın.

Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm'a şöyle söyledi:

"Ben Allah'ın bana kendi ilminden verdiği bir ilim üzere yürüyorum ki sen onu bilmezsin. Allah'ın sana öğrettiği ilmi de ben bilmem." (Buhârî)

Musa Aleyhisselâm Ulül-azm bir peygamberdi, Allah-u Teâlâ ile konuşmuş ve **“Kelîmullah”** lakabıyla müşerref olmuştu. Fakat Allah-u Teâlâ onu bu has ilme erdirmemişti. Bu sırra vâkîf değildi.

Musa Aleyhisselâm'ın anlamadığı ilmi sen mi anlayacaksın?

Allah-u Teâlâ dilediğini dilediğine verir. Bu ilim verilmedir, kişide hiçbir şey yoktur.

Hızır Aleyhisselâm'ın bu beyanı şâyân-ı hayrettir. Allah-u Teâlâ dilediğini dilediğine verir. Bu böyledir. Musa Aleyhisselâm'ın, Hızır Aleyhisselâm'ın ilmine ihtiyacı vardı. Çünkü onun ilmi **“Ledün ilmi”** idi. Fakat Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm'a muhtaç değildi. Muhtaç olmadığı için gizli hakikatleri ona açtı. Musa Aleyhisselâm o zaman gerçeği anladı.

Hızır Aleyhisselâm ilim öğrenmesi şartıyla ona tâbi olmasına izin verdi. Fakat kendisiyle arkadaşlık yapması esnasında uyması gereken bazı şartları da istedi.

“O kul dedi ki: O halde eğer bana tâbi olacaksan, ben sana anlatmadıkça, herhangi bir şey hakkında bana soru sorma!” (Kehf: 70)

Musa Aleyhisselâm, takınılması gereken edebe riayet etmek için onun bu şartını kabul etti. Bunun üzerine kalkıp yola koyuldular.

Her ikisi de gemiye bininceye kadar deniz sahilinde yürüdüler. Nihayet yanlarından bir gemi geçti. İçindekiler Hızır Aleyhisselâm'ı tanıdıkları için ücretsiz olarak gemiye aldılar.

Gemiye bindiklerinde Hızır Aleyhisselâm gemiyi deliverdi. Musa Aleyhisselâm:

“İçindekileri boğmak için mi gemiyi deldin? Doğrusu çok kötü bir iş yaptın.” dedi.

Bu gemi her ikisiyle beraber birçok kimseleri taşıyordu. Zâhiren bakıldığı takdirde bu yapılan hareket hem gemiyi hem de yolcuları boğulma tehlikesiyle yüz yüze getirebilirdi. Musa Aleyhisselâm bu durum karşısında, verdiği sözün ne olduğunu hatırlamamıştı.

O, bu sözleri söyleyince, Hızır Aleyhisselâm da daha önce geçen şartı nazik bir şekilde hatırlattı:

“Ben sana: ‘Benimle beraber olmaya sabredemezsin!’ demedim mi?” dedi.

Bu yolculuklarında bir serçe kuşu gelip geminin kenarına konmuştu. Denizden bir-iki damla su aldı.

Hızır Aleyhisselâm şöyle buyurdu:

“Yâ Musa! Benim ilmimle senin ilmin, Allah'ın ilmi yanında şu serçenin denizden aldığı kadardır.” (Buhârî)

Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm'a Allah-u Teâlâ'yı tarif ediyor.

Çünkü o: **“En âlim benim.”** demişti.

Ona kimin en âlim olduğunu öğretiyor. Ne sen biliyorsun, ne de ben biliyorum. Âlim olan Allah-u Teâlâ'dır, âlim O'dur.

Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm'ın ricası üzerine mazeretini kabul etti, sahile geldiklerinde gemiden indiler.

Yolculuklarına devam ederken oyun oynamakta olan bazı çocuklara rastladılar. İçlerinde parlak yüzlü ve sevimli bir çocuk vardı. Hızır Aleyhisselâm onu perçeminden tuttuğu gibi başını gövdesinden ayırdı.

Musa Aleyhisselâm bunu görünce dayanamadı, birincisinden daha şiddetli bir şekilde tepki gösterdi. Verdiği söz kendisine hatırlatılmasına rağmen şöyle dedi:

“Mâsum bir canı, bir cana karşılık olmaksızın mı öldürdün? Doğrusu çok kötü bir iş yaptın!”

Musa Aleyhisselâm hemen kendine geldi, iki defa sözünden döndüğünü anladı. Son bir fırsat daha verilmesini istirham etti.

Yine yürüyüp gittiler ve nihayet bir memleket halkına varıp, onlardan yiyecek istediler. Halk kendilerini misafir etmekten kaçındılar. Halbuki her ikisi de aç idiler.

Derken, orada yıkılmak üzere olan bir duvarla karşılaştılar. Hızır Aleyhisselâm onu doğrultuverdi.

Eliyle işaret etmek suretiyle, eski hali gibi dümdüz yapıverdi.

Musa Aleyhisselâm bunu görünce:

“İsteseydin, elbette buna karşılık bir ücret alırdın.” dedi.

Yiyecek istemek gibi acı bir ihtiyacın gerçekten olduğu bir sırada, mümkün olan bir kazancı bırakıp, boşu boşuna bir iyilik yapmaya kalkışmak Musa Aleyhisselâm'a mânâsız gibi göründü ve sabrını tutamadı.

Onun için Hızır Aleyhisselâm da:

“İşte bu, benimle senin aramızın ayrılmasıdır.” dedi.

Bu üç meselenin hakikati Kur'an-ı kerim'de şu şekilde izah ediliyor:

“Şimdi sana dayanmadığın işlerin içyüzünü haber vereyim. Gemi, denizde çalışan birkaç yoksula âit idi. Ben onu (tamire muhtaç) ayıplı göstermek istedim. Çünkü gideceği yerde her güzel gemiyi zorla alan bir kral vardı.” (Kehf: 78-79)

“Çocuğa gelince; onun ana ve babası mümin insanlardı. Çocuğun onları azdırmamasından ve inkâra sürüklemesinden korkmuştuk. İstedik ki Rabb’leri onlara o çocuktan daha temiz ve daha çok merhametli bir evlât versin.” (Kehf: 80-81)

“Duvar ise; o şehirde iki yetim oğlana âitti. Duvarın altında bu oğlanlar için saklı bir hazine vardı. Babaları da sâlih bir kimse idi. Rabb’in diledi ki onlar erginlik çağına ulaşınsınlar ve Rabb’inden bir rahmet olarak hazinelerini çıkarsınlar. Ben bunları kendiliğimden yapmadım. İşte dayanamadığın işlerin iç yüzü budur.” (Kehf: 82)

Kaldırılan perdenin ve ortaya dökülen sırların cezbesi içerisinde Hızır Aleyhisselâm birden gözlerden kayboldu.

Bu ilâhî beyanlardan anlaşıldığına göre; Musa Aleyhisselâm’ın görünürde zararlı ve beğenilmez gördüğü şeyler, hakikatte öyle değilmiş. Onun hoşlanmaması, hikmetini kavrayamamasından ileri geliyormuş. Öyle ki, o gizli sebepler açıklanınca zâhir ve bâtın birleşiyor, hiçbir çelişme kalmıyor.

Kürsü:

İlâhi iktidarın tecellî yeri olan Kürsü, emrin ve nehyin geçerli olduğu mahaldir.

“O’nun Kürsü’sü gökleri ve yeri kuşatmıştır.” (Bakara: 255)

Göklerde ve yerdeki bütün varlıklar, içinden ve dışından bu Kürsü ile kuşatılmıştır. Bu arada hiçbir zerre bulunmaz ki, orada Allah-u Teâlâ’nın hükmünün tecellî yeri olan Kürsü’sünün hükmü geçerli olmasın.

Hiçbir şey O’nun kudret ve hakimiyetinden hariç kalamaz.

Gökler ve yer Kürsü’nün içinde, Kürsü ise Arş’ın altındadır. Kürsü’nün kürsü olması, sırf cisim olmasından dolayı değil, mânevî kuvvetlerin tecellisine sahne olmasındandır. Kürsü’nün cisimle ilgili olması, Allah-u Teâlâ’ya cisimlik isnadını gerekli kılmaz. Çünkü bu bir **“Oturma nispeti”** olmayıp **“Rabb’lik nispeti”**dir. Bu bakımdan ne Kürsü’nün ne de Arş’ın Allah-u Teâlâ ile ilgisi, bir yer tutma şeklinde değildir.

Nitekim bir Âyet-i kerime’de:

“O’nun benzeri bir şey yoktur.” buyuruluyor. (Şûrâ: 11)

Onun yaptığı gibisini yapacak da yoktur.

O Öyle Bir Allah Ki!

“Gökleri ve yeri koruyup gözetmek kendisine ağır gelmez. O öyle yüce, öyle azametlidir.” (Bakara: 255)

Gökleri ve yeri korumak, onlarda bulunanları, aralarındaki her şeyi muhafaza etmek O'na göre çok kolaydır. O'nun zât-ı ehadiyeti bir meşakkate uğramaktan münezzehtir. O, her şeyi murakaba edendir, hiçbir şey O'ndan gizli değildir, hiçbir şeyin bilgisi O'na gizli kalmaz.

Gerçek koruyucu O'dur, her şey varlığını O'nun hıfz-u himayesinde sürdürür. Gerçek yücelik ve ululuk O'na mahsustur. O'nun yüceliği her bakımdan sınırsızdır. Kâinat O'nun yüceliğinin şahididir.

O'nun azametini akıllar kavrayamaz, ululuğunu idrakten âciz kalır. O, nasıl büyükse öyle büyüktür. Her şey O'nun büyüklüğünün şahididir.

İSLAM İLMİHALİ

Ölümün Hakikati Cenaze İşleri ve Berzah Hayatı (3)

İmtihan Sahnesi (2)

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında yer üzerine değnekle bir kare çizdi. Onun ortasından yana doğru bir çizgi çaktı. Bu çizgiden de yukarıya, aşağıya bir kaç hat çaktı ve buyurdu ki:

“Şu insandır. Şu da insanın ecelidir ki, insanı tamamen kaplamıştır. Şu ecel çizgisinden dışarıda kalan hat ise insanın gyesidir.

Dışarıya uzanan hattan aşağı ve yukarı çıkan hatlar ise insanın başına gelecek âfetler ve musibetlerdir. İnsan bunun birini geçerse bir başkası gelir. Onu da geçerse bir başkası.

Onu da geçerse ecel gelip çatar.” (Buhârî. Tecdî-i sarîh: 2164)

İnsanlar kimi zaman musibetlerle, kimi zaman nimetlerle, kimi zaman darlık kimi zaman bollukla, kimi zaman hastalık kimi zaman sıhhatla imtihandan geçmektedirler.

Allah-u Teâlâ insanlara mal ve can vermiş, insanları bunlarla imtihan etmektedir. Bu imtihan ecel gelinceye kadar devam eder.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun ki mallarınıza ve canlarınıza ibtilâlar verilerek imtihan olacaksınız.” (Âl-i imrân: 186)

“Andolsun ki biraz korku, biraz açlık, biraz da mallardan, canlardan ve mahsul-lerden yana eksiltmekle sizi imtihan edeceğiz.

Resul'üm! Sabredenleri müjdele!” (Bakara: 155)

Sabredenler bu ibtilâlar başlarına geldiğinde tahammül edip Allah-u Teâlâ'ya sığınan ve yönelenlerdir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Onlar ki, kendilerine bir musibet geldiği zaman: ‘Biz Allah içiniz ve biz O'na döneceğiz.’ derler.” (Bakara: 156)

Bu bir teslimiyettir ve Hakk'a boyun eğmektir. Bunu yalnız dil ile değil bütün kalıbı ile söyler. Bu ise sabrın en ileri noktasıdır, rızâ ise bundan daha üstündür.

Böylece O'ndan çıkacak hükm-i ilâhiyi peşin olarak kabul ettikleri gibi, vakti gelirse O'na döneceklerini de belirtmiş oluyorlar.

Onların bu samimi itirafları ve ihlâsla yönelmeleri neticesinde Allah-u Teâlâ onlara iltifatta bulunmaktadır:

“İşte Rabb'lerinden bağışlamalar ve rahmet hep onlarıdır, yalnızca onlar doğru yolu bulmuşlardır.” (Bakara: 157)

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz buyururlar ki:

“İki şeye (sabır ve sığınmaya) karşı verilen iki şey (mağfiret ve rahmet) ve ayrıca yapılan ilave (hidayete erdirilmek) ne kadar güzeldir!”

Dinin esası işte budur. Allah-u Teâlâ bu kimselerin hidayete erdirildiklerine, doğru yolda olduklarına şahadet etmektedir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadırlar:

“Mümin iki korku arasındadır. Birisi geçmiş ömrü hakkındadır, ki Allah-u Teâlâ'nın geçmişine dair kendisine ne gibi bir muamele edeceğini bilmez. Diğer ise geri kalan ömrüne dairdir ki, burada da Allah-u Teâlâ'nın kendisi hakkında ne gibi bir hüküm vereceğini bilmez.

Binaenaleyh kul kendisinden kendisi için, dünyasından ahireti için, hayatından ölümü için ve gençliğinden ihtiyarlığı için azık alsın. Çünkü dünya sizin için, siz ahiret için yaratılmışsınız.

**Hayatım kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki; öldükten sonra affı mu-
cip bir amel yapılamayacağı gibi, dünyadan sonra da cennet veya cehennem ol-
mak üzere iki yer vardır.” (Beyhakî)**

Merhametlilerin en merhametlisi olan Allah'ımız Tebâreke ve Teâlâ Hazretleri kulları-
na en büyük öğütlerinden birisini vererek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

**“Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa O'na yaraşır şekilde öylece
korkun.**

Sakın siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin.” (Âl-i imrân: 102)

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

**"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş
Olursunuz." (Beyhâkî)**

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (87)

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-,

**Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-e Şu Tavsiyelerde
Bulundu:**

***“Benden sonra seni hilafeti üstlenmeye dâvet ediyorum. Ancak hilafet makamı,
uhdesinde bulunduğu kimseyi çok yorucu bir görevdir.***

Ey Ömer!

***Allah'tan kork, O'na itaat eyle, daima takvâyı tercih et, çünkü takvâ emniyettir,
koruyucudur. İdarecilik ancak onu tam mânâsıyla ifa edebileceklere teklif edilir.***

***Bir kimse başkalarına hakkı emredip kendisi kötü fiilleri işlemeye devam
ederse, çok sürmez halkın gözünde güvenilirliğini kaybeder. Yaptığı bütün iyi
faaliyetler de heba olur gider.***

***Müslümanların işlerini deruhte ederken ellerini kanlarından, mideni mallarından
uzak tut, dilini koru, haysiyetini kırma. Güç ve kuvvet ancak Allah'ın
elindedir.”***

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- vefat etmeden biraz önce Hazret-i Ömer - radiyallahu anh-i kendisinden sonra müminlere halife olarak tayin ettiğini belirten vasiyyetnamesini yazdıktan sonra Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-i çağırdı ve ona:

“Ey Ömer!

Sana kin tutan yine kininde devam eder, seni sevende yine sever. Eskiden beri hayrı beğenmeyip şerri tercih edenler vardır.”

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-:

“Ey müminlerin emiri, ben bu hilafeti üzerime almak istemiyorum!” dedi.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- bunun üzerine şöyle buyurdular:

“O makamın sana ihtiyacı var. Sen Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz’i gördün, onun sohbetinde bulundun, onun bizi kendisine tercih ettiğini müşahede ettin. Biz de ondan aldığımız feyizle hidayet ehline doğru yolu gösterdik.

Sen beni de gördün, bana arkadaş oldun. Ben Allah Resul’ünün izini ve işini takip ettim. Vallâhi uyumadım ki rüyâ göreyim!

Mahiyetini kesin bilmediğim konularda şüphe ve zan ile hüküm vermedim. Hak yoldan sapmadım dosdoğru yürüdüm.

Ey Ömer!

İyi belle... Allah-u Teâlâ’nın gece yapılmasını istediği bir takım hak ve hukuku vardır, bunlar gündüz yapılırsa kabul etmez!

Gündüz yapılmasını istediği emirler de vardır ki bunlar da gece yapılırsa kabul etmez! Farzı yerine getirmedikçe hiçbir nafileyi kabul etmez.

Kıyamet günü terazileri ağır gelenlerin dünyada hakka tâbi oldukları içindir. Zira terazinin ağır gelmesi içinde hakkın bulunmasına bağlıdır. Terazileri hafif gelenlerin ise bu hafif olmasının sebebi de dünyada bâtıla tâbi olmalarından dolayıdır. Çünkü içinde bâtılın tartıldığı bir terazinin kefesinin hafif gelmesi kaçınılmazdır. Allah-u Teâlâ ehl-i cenneti en güzel amelleriyle zikretmiştir.

Onun için bir kişi der ki:

“Benim amelim bunların ameline nerede erişecek?” Onun sebebi, Allah-u Teâlâ onların kötü amellerinden geçmiştir de onları ızhar etmez.

Ve görmez misin Allah-u Teâlâ ehl-i cehennemi kötü amelleriyle anmıştır da bir kişi der ki:

“Ben amelce onlardan iyiyimdir.” Onun sebebi Allah-u Teâlâ onların en güzel amellerini red etmiştir.

Görmez misin Allah-u Teâlâ şiddet âyetini rızâ âyetinin yanında, rızâ âyetini de şiddet âyetinin yanında indirmiştir ki; müminler korku ve ümit arasında olsunlar. Kendi elleriyle tehlikeye atılmasınlar ve Allah’a karşı hak olmayan bir kuruntuya kapılmasınlar.

Ey Ömer!

Seni önce nefsine, sonra da halkına karşı ihtiyatlı, uyanık olmaya dâvet ediyorum.

Çünkü insanların gözünden hiçbir şey kaçmaz, gözleri senin üzerindedir, arzuları kabarıktır. Senin hafif bir hata yapman onların zararına olur. Bundan sakın!

Sen Allah’tan korktuğun sürece onlar da senden korkarlar.”

Büyük Değişime Hazır mıyız?

Herkesin bir planı var. Amerika’nın var, Rusya’nın var, Çin’in var, “Küresel Kraliyetçiler”in var, Siyonistlerin var... Ancak Allah-u Teâlâ’nın da bir planı var.

Tarihin En Büyük Dönüm Noktalarından Birisinin İçinden Geçiyoruz:

Tarihin akışı içerisinde dönem dönem küresel güç dengeleri veyahut hâkim medeniyet yer değiştirmiştir. Bu değişim bazen büyük yıkımların eşliğinde -doğal afetler, salgın hastalıklar, savaşlar- kısa bir zaman diliminde yaşanmıştır. Bu döngü insanlık tarihi boyunca devam edegelmiştir.

Bizler, bu nesil, şu anda böyle bir döngünün içerisinde yaşıyoruz. Zor günlerden geçiyoruz. Büyük hadiseler yaşanıyor. Zorluklar, harpler, afatlar, depremler, kuraklıklar, geçim sıkıntıları gün geçtikçe artıyor. Her gün bir öncekini aratıyor.

Bütün işaretler önümüzdeki 10-15 yılda çok daha büyük afetlerin ve aynı zamanda insanlık tarihinde görülmemiş büyük savaşların yaşanabileceğini gösteriyor.

İnsanlık büyük bir buhran yaşıyor ve bu buhran daha da büyüyecek maalesef. Ve fakat nihayetinde Allah-u alem Resulullah Aleyhisselam’ın vadettiği zafer günlerini görmek yine bu nesle nasip olacak. Ömrü olan çok şey görecektir. Şu günümüzde bile

çok şeyler görmüş durumdayız. Bizler olayların içerisinde yaşadığımız için değişimi çok farkedemiyoruz. Farz-ı muhal bundan 15 yıl önceki küresel ortamdan bir anda bugünkü ortama gelmiş olsaydık ne kadar büyük şaşkınlık ve endişe yaşardık?

Gizli Niyeti Olan Küresel Güçler, Yaşanan Buhranları Bahane Olarak Kullanıyor:

2001 yılında yaşanan 11 Eylül hadisesi yeni bir harp ve kaos döneminin başlangıcı olmuştu. Bu hadise aslında sebep değil bahane idi. Zira gizli mahfillerde uzun zamandır İslam'ı ve müslümanları hedef alan planlar yapılıyordu ve bu planların hayata geçirilmesi için bir bahaneye ihtiyaç vardı.

Geçtiğimiz yıl dünyayı iyice etkisi altına almakta olan küresel ekonomik buhrana bir de pandemi süreci eklendi. Hadiseler çok hızlı evriliyor. Amerikan başkanının değişim sürecini ve yeni başkanın temsil ettiği güçleri düşündüğümüzde, 2021 yılını yeni bir milât kabul edebiliriz. Zira nasıl ki 11 Eylül hadisesi gizli mahfillerdeki planların hayata geçirilmesi için bir bahane teşkil etmişse, bugün gizli mahfillerde çok daha büyük planlar çevriliyor ve bu yaşanan süreçler bu planların hayata geçirilmesi için bir bahane olarak kullanılmak isteniyor.

Amerika'da yaşanan iktidar kavgası bu yeni harp ve harabiyat devrinin adeta bir işaret fişeği gibidir. Bazıları yeni Amerikan başkanı Biden'dan "demokrat"(!), "aklı başında"(!) icraatlar bekliyorlar ama Biden'ın dünyayı kaosa sürükleyip ardından yeni bir düzen çıkartmak isteyen gizli mahfillerin adamı olduğunu görmüyorlar, yahut göremiyorlar. Türkiye için FETÖ ne ise Amerika ve dünya için Biden ve onu iktidara getiren sinsi güç aynı şeydir. Bunlar bugüne kadar sinsi sinsi dünyanın kaymağını yiyorlardı, bu yüzden dünyanın istikrarı bunların yediği kaymağın miktarını çoğaltan bir işlev görüyordu. Ve fakat artık daha büyük bir plan çeviriyorlar; büyük bir kaos çıkartıp yeni bir dünya düzeni kurma hayali kuruyorlar. Dünya nüfusunu azaltmayı (dünya nüfusunu 500 milyona düşürmeyi istediklerine dair kuvvetli rivayet ve deliller mevcut), biyolojik ve teknolojik alanda elde edilen bilimsel gelişmeleri tekellerine alıp insanoğlu üzerinde tam bir tahakküm inşa etmeyi, diğer bir ifade ile dijital bir küresel diktatörlük kurmayı planlıyorlar. Bunun ilk demoları Çin'de uygulanmaya başlanmış durumda.

Önümüzdeki Süreçte Neler Yaşanabilir?

Hatırlarsanız Trump iktidara geldiği süreçte ısrarlı bir şekilde İŞİD'i Obama ve Clinton'un kurduğunu söylüyordu. Aynı Trump'ın iktidarı bırakırken Amerikan halkına yaptığı veda konuşmasında kullandığı bir cümlesi ise şuydu: *"Özellikle on yıllardır yeni savaşlar başlatmayan ilk başkan olmaktan gurur duyuyorum."*

Nitekim patavatsız Trump çok can acıttı ancak hakikaten bir savaş başlatmadı. Ve yine dikkat ederseniz küresel terör eylemlerinde de bir azalma olmuştu. Daha gider gitmez Bağdat'ta bombalar patladı, bir Türk gemisi korsan saldırısına uğradı.

Binaenaleyh Biden'a bel bağlayanlar büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilir. Terör, bölgesel savaşlar, vekâlet savaşları artabilir. DEAŞ'ın yeniden hortlatıldığına şahit olabiliriz. Mısır ve Arabistan gibi selefi zihniyetin yaygın olduğu ülkeler için işler daha da zorlaşabilir. Türkiye'yi zor durumda bırakmak için sınırlarımızda ve dış ülkelerdeki Türk çıkarlarına yönelik terör tehditleri artabilir. Türkiye'yi içeriden karıştırmaya yönelik provokasyonlar yapılabilir.

ABD politikalarının belirlenmesinde önemli bir yeri olan Amerikan Dış İlişkiler Konseyi (CFR)'nin 2021 küresel riskler raporunda ilk kez Türkiye ile Yunanistan arasındaki bir çatışma ihtimali yer aldı. CFR'nin 2021 anketine dahil edilen sekiz yeni olasılık arasında Etiyopya'da çatışma, Çin ile Hindistan arasında bir yüzleşme, Lübnan'da iç savaş, Yunanistan ile Türkiye arasında çatışma, Beyaz Rusya'da kargaşa, Etiyopya Rönesans Barajı müzakerelerinin çökmesi, Sudan'daki siyasi geçişin bozulması ve Ermenistan ile Azerbaycan arasında yeni bir savaşın başlaması ihtimalleri yer aldı. Tabii tehdit listesinde Siber tehdit, Çin'le yaşanan gerilimler, İran'ın bölgesel çatışmaya girmesi, Rusya ile NATO arasındaki gerilimin artması gibi daha önce de listede olan riskler yine listede yer almaya devam etti.

Burada dikkat çekmeye çalıştığımız husus, Obama dönemindeki gibi sinsî, karıştırmacı bir zihniyetin yeniden iktidara gelmiş olması ve bu zihniyetin şimdiki planlarının tahmin edilenden çok daha büyük olmasıdır.

Önümüzdeki on-on beş yılda nükleer harp dahil her türlü ihtimale hazır olmamız lâzım.

Değişimin Boyutu:

Dikkat ederseniz içinde bulunduğumuz döngü sadece güç dengesinin yer değiştirmesi ile sınırlı değil. İnsanlık büyük bir buhranda. Batı'nın "Üstün medeniyet" algısı çöktü; insanlığa taşıdıkları hastalıkları; zulmü, katliamları, ahlâksızlıkları, sefih yaşantısı, sınırsız ve şuursuz tahakküm arzusu dünyayı, halkları bezdirdi. Dünyanın gerçek bir medeniyete, hakikate olan iştiyakı gittikçe büyüyor.

İnsanların buhrana, sefahata düştüğü, adalet ve hakkaniyetin ortadan kalktığı bunalım dönemlerinde; yaşanan doğal afetlerin, savaş ve istilâların büyük çöküşlere yol açtığını görürüz. Ve her çöküş ardından bazen yeni bir imparatorluğun ortaya çıkmasına, bazen Hakk'tan uzak dünyaperest medeniyetlerin hakimiyeti ele geçirmesine, bazen de yeni bir dirilişe, hak ve hakikatin hakimiyetine kapı açmıştır. İyiliğin hakim olduğu devirlerde de, kötülüğün hakim olduğu devirlerde de insanoğlu aslında imtihanını veriyor ve her şey Allah-u Teala'nın takdir filminde yürüyor.

Yaklaşık 3.500 yıl önce Ege ve Doğu Akdeniz'de şehirleri, küresel ticareti, zenginlikleri ile tevarüs etmiş birçok ülke ve medeniyet hızlı bir şekilde, bir anda

yıkıldı ve yok oldu. Bugün tarihçiler bu yok oluşa sebep olan esas amilin ne olduğunu anlamlandırmaya, arkeologlar kazılarında dönemi aydınlatacak deliller bulmaya çalışıyor. Genel kanaat depremlerin ve volkanik aktivitelerin ardından yaşanan kitlesel ölümler ve kıtlıkların devamında yaşanan istilâların bu yok oluşa sebep olduğu yönünde.

8-9 yüzyıl önce yaşanan Moğol istilâsı köhneleşmiş Abbasi Devleti'nin ve Büyük Selçuklular'ın yıkılmasına sebep oldu, ancak büyük Osmanlı Medeniyeti'nin de ortaya çıkmasına zemin hazırladı.

Her şey Allah-u Teala'nın dilemesi, yaratması, takdiri ve planı muvacehesinde yürüyor. Küffarın bir planı var. Ancak Allah-u Teala'nın da bir takdiri ve planı var. Bugün Küreselciler 15 Temmuz'da Türkiye'de yapmaya çalıştıkları gibi dünya için de bir plan hazırladılar ve uygulamaya geçmek için kolları sıvadılar. Ancak bir gün, yakın bir gelecekte gümbür gümbür yıkılacaklar.

İnsanlık Gerçek Medeniyete, Hakikate Aç ve Muhtaç:

Bundan 1.500 yıl önce insanlık büyük bir buhran yaşıyordu. Tarihte bir araya gelememiş, devlet tecrübesi yaşamamış, cehaletin kol gezdiği Arapların arasına öyle bir nur indi ki; kabileler halinde yaşayan, kız çocuklarını diri diri gömen, kadınlarına herhangi bir eşya muamelesi yapan vahşi insanlar, hak-hukuk bilmeyen dünyaya; adalet, hukuk, insan hakkı, kadın hakkı, çocuk hakkı, işçi hakkı, hayvan hakkı, servet sahiplerinin fakirleri gözetmesi, zenginlerin fakiri sömürmesinin engellenmesi, yardımlaşma, güzel ahlâk, devlet başkanının sıradan insanla hukuk karşısında eşit olması, savaş hukuku ... gibi kaidelerle bezenmiş tarihte görülmemiş bir medeniyetin taşıyıcısı oldular. Bütün dünyaya kısa zamanda tarihin gördüğü en büyük medeniyeti yaydılar. 40 sene gibi kısa bir zamanda Atlas Okyanusu'ndan Orta Asya'ya kadar hakim oldular. Devrin iki süper gücünden birisini (Persleri) tamamen ele geçirdiler, diğerini (Bizans'ı) ezdiler. Bunu sırf kılıç gücüyle yapmadılar. Taşdıkları medeniyet insanların, halkların kalbini fethetti. O medeniyet Osmanlı ile devam etti, onun için İstanbul'daki patrikler *"Kardinal külâhı görmektense Osmanlı sarığı görmeyi tercih ederiz."* dediler.

İşte bu medeniyeti kuran alemlerin nuru Peygamberimiz Muhammed Aleyhisselam bugün içinde bulunduğumuz bu buhranlı günleri, bu tarihi döngüyü de haber verdi. Bu buhranlı günlerin Deccal'in zuhuru ile zirveye çıkacağını, Hazret-i Mehdi'nin, İsa Aleyhisselâm'ın geleceğini, Allah-u Teâlâ'nın muzafferiyeti müslümanlara vereceğini haber verdi. Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri de haber verilen bu günlerin geldiğini, harp ve harabiyat devrinin başladığını, Hazret-i Mehdi'nin zuhurunu zaman vererek haber verdiler.

Yaşanacak büyük değişim ve döngünün en büyük delili bu haberlerdir. Görüyorsunuz olaylar da bu haberleri iyiden iyiye teyit etmeye başladı. Büyük bir tarihi dönüşüme şahit oluyoruz.

Herkesin bir planı var. Amerika'nın var, Rusya'nın var, Çin'in var, "Küresel Kraliyetçiler" in var, Siyonistlerin var... Ancak Allah-u Teâlâ'nın da bir planı var.

Değişime Hazır mıyız?

Bu sorunun cevabına iki cihetten bakmamız lazım.

Birincisi; beklenen askeri, terör, siber, biyolojik, nükleer, kimyasal, ekonomik, sosyolojik, psikolojik, dijital... savaflara ve bu savafların yol açacağı değişime hazırlık seviyemiz nedir?

İkincisi; Resulullah Aleyhisselam'ın ümmet-i Muhammed'e vaad ettiği küresel hakimiyete, medeniyetler arası hakimiyet değişimine fikir ve felsefe olarak hazır mıyız? Diğer bir ifade ile "Üstün medeniyet" iddiamızın altını gönlümüzde ve fikrimizde doldurup dünyaya anlatmaya ve Batı medeniyeti ile bu anlamda hesaplaşmaya ne kadar hazırız?

Birinci cihetten baktığımızda; savaflara hazırlık düzeyimiz gün geçtikçe artıyor. Bundan 15 yıl önce hayal edemeyeceğimiz bir seviyeye geldik, daha da iyi olacağız inşaallah. Düşmanlarımız Türkiye'yi yıkma ümidini kaybetti. Ve fakat daha büyük tehditler var. Birgün Amerika gibi büyük bir nükleer güçle ölüm-kalım savaşı yapacakmış gibi hazırlanmamız lâzım. Bu hazırlıkların gelecekte, hiçbir dönemde sekteye uğramaması lâzım. Bu hazırlıkları sekteye uğratmak isteyenlere kesinlikle fırsat verilmemesi lâzım.

İkinci cihetten baktığımızda ise; hâlâ bilim, felsefe, medeniyet, tarih algımız Batı işgali altında. Zihinlerimiz ve algılarımız bilim adı altında seküler bir bakış açısının ve temelinde büyük bir kibir, gizli bir faşizm barındıran "Üstün(!) Batı Medeniyeti" propagandasının altında uyuşturulmuş ve sömürgeleştirilmiş vaziyette. Batı bütün bilimsel verileri bu algılara ve zihniyete hizmet edecek şekilde yorumladığı, çarpıttığı, hatta işine gelmeyen bilimsel verileri, tarihi yok etmeye çalıştığı halde, oradan gelen her şeyi doğru kabul eden yapımız devam ediyor. Tarihi, felsefeyi, bilimi bu ithal zihniyetin işgali altında yapmaya çalışıyoruz. 150-200 yıldır Batı'nın dayatmaları ve kavramları ile düşünüyoruz. Teknoloji ve sosyal medya denilen platformlar Batı'nın nefsin arzularını putlaştıran anlayışını, sefahatini yayan mecralara dönüşmüş durumda. "Üstün Medeniyet" algısını tahterevallinin bu tarafına döndürebilmiş değiliz. Allah'tan Batı kendi kendini yok ediyor.

Bu eksikliğin farkında olan ve el atan düşünürlerimiz, üniversitelerimiz var çok şükür. Ancak bazı eksiklikler ve yaklaşım hataları da var. Hatalardan ayıklanmış, doğru kılavuzlar ve rehberler eşliğinde ilerleyen bir hakikat arayışına her zamankinden daha büyük bir ihtiyaç var. Dünya bir gün bu hakikate kavuşacak. Biz bu yolda hizmet edebildiğimiz kadar kendi imtihanımızı vermiş olacağız.

Ne Ekersen Onu Biçersin!

Ne verirsen onu alırsın. Ne kadar değer verirsen, o kadar değer olur. İnsanlara nasıl bakarsan insanlar da sana öyle bakar. Sadece insana değil her canlıya, hatta doğadaki her şeye.

Bir hastane odasında, üç hasta ve refakatçileri birlikte kalıyorlardı. Hastaların ikisi yaşları 75'in üzerinde olan Murat ve İdris Amca idi. İkisinin de refakatçi olarak yanlarında eşleri vardı. Murat Amca'nın eşi Emine Teyze ve İdris Amca'nın eşi Fatma Teyze. Öğretmen Ayşe Hanım hasbelkader iki gün boyunca tam karşısında duran iki birbirine zıt ailenin iletişimine hayretle şahit olmuştu.

Fatma Hanım refakatçi koltuğunu eşinin yatağının yanından sürükleyerek uzaklaştırmış karşı duvara taşımış orada oturuyordu. Dalgın ve donuk bakışlar ile elindeki şişler ile torununa kazak örüyordu. Emine Hanım ise eşinin yatağından biraz uzakta olan refakatçi koltuğunu eşinin yatağının tam yanına yaklaştırmış orda oturuyordu. Her fırsatta "Murat'ım iyi misin, bir şey istiyor mu canın?" diye soruyordu. Murat Amca da kibarca sorulara cevap veriyor ve her seferinde eşine "Teşekkür ederim" diyor, ayrıca oda arkadaşlarına Rahim olan Allah'tan umut kesmemelerine dair, umut dolu sözler ile nasihat etmeye çalışıyordu.

Murat Amca "Eminem su verir misin?" diye seslenir seslenmez suyu elinde oluyordu. Emine Hanım akabinde "Çocuklar akşama gelecekmış bir isteğin var mı?" diye sorduğunda Murat Amca sadece "Çeri domates" deyince Emine Hanım çocuklarına "Yok siz beyaz peynir ve kuruyemiş de getirin" diye listeye ekler yapıyordu. Sonra da "Murat'ım olmaz çok güzel beslenmen lazım!" diye ekliyordu.

Murat Amca'nın telefonu sabahtan çalmaya başlar, akşama kadar arayanı soranı bol olurken; İdris Amca'nın telefonu hiç çalmıyor, Fatma Hanım'ı arayan çocukları babası ile görüntülü konuşmak isteyince İdris Amca konuşmak istemediğini söylüyor, çocuklar da kısaca geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra dakikalarca anneleri ile muhabbet ediyorlardı. İdris Amca da boş boş bazen tavana bazen duvara bakmaya devam ediyordu.

Murat Amca'nın durumu aslında İdris Amca'dan daha ağır olmasına rağmen hiç şikayet etmiyordu. Acıları artınca gözlerini kapatmayı ve sessiz olmayı tercih ettiği beden dilinden okunuyordu. Oysa ki İdris Amca inliyor ve sık sık "Allah'ım bu nasıl acı?" deyip sesli sesli feryat edip duruyordu. Konuşmak ve sohbet etmek yerine günboyu susmayı tercih ediyordu. Eşi Fatma Hanım uzakta olduğu için İdris Amca sürekli eşine sesini duyurabilmek için ya elindeki pet şişeyi yatağın yanındaki komidine vurarak ses çıkartıyor ya da yüksek sesle "hişşşşt" diye sesini duyurmaya çalışıyordu. Sonra da "Camı aç" diye isteğini söylüyordu. Fatma Hanım da yanına gidiyor camı açıyordu. Doktorun bir şeyler yemesi icap ettiğini, kalkıp biraz yürümesi gerektiğini söylediğini hatırlatınca İdris Amca da sinirli ve öfkeli bir şekilde hiçbir şey yapmak istemediğini söylüyor ve diğer oda sakinlerini de yok sayarak hakaret edip

bağırıyordu eşine. Fatma Hanım da “Aman sen de!” diyerek sinirleniyor ve yerine geçip oturuyordu. Az önce elinden bıraktığı el işini alıp örmeye devam ediyordu. Sanki örgü, yaşananları ve şu anda bulunduğu ortamı ona unutturup onu başka dünyalara götürüyordu. Sanki kazak değil elinde hüzün örüyordu. İkisi de birbirine derdini anlatamıyor ve anlayamıyorlardı. Odadakiler de iki eş arasında yaşananları görmezden ve duymazdan geliyor, hepsi gözlerini birbirinden kaçırıyorlardı. Fakat içten içe çok rahatsız oluyorlardı.

Ayşe Hanım bir ara Emine Hanım ile dışarıda karşılaşmış ve sohbet etmişlerdi. Emine Hanım; eşinin durumuna çok üzüldüğünü, kendisinin çok tatlı dilli ve şefkatli bir insan olduğunu ama ameliyattan sonra düzelemediğini, torunları ile hastalanmadan önce çok ilgilendiğini, hepsinin Murat dedelerini çok sevdiğini ve dört gözle ne zaman gelecek diye beklediklerini söylerken; Fatma Hanım odanın dışında eşinden gizli bir şekilde eşinin abisini arıyordu. Kardeşinin günlerdir hiçbir şey yemediğini ve kendisine hiç hoş davranmadığını söyleyip, artık dayanamadığını, gelip kardeşi ile konuşmasını söylüyordu.

Ayşe Hanım iki gün sonra evine dönmüştü. Ellerini yıkamak için lavaboya gittiğinde suların kesik olduğunu görünce bu olayı belleğinde kısaca şöyle kayıt etti;

“Ne verirsen onu alırsın. Ne kadar değer verirsen, o kadar değer olur. İnsanlara nasıl bakarsan insanlar da sana öyle bakar. Sadece insana değil her canlıya; hayvan, bitki, hatta doğadaki her şey. Suyu “İsraf” edersen, sana “kuraklık” olarak geri döner.

Ayşe Hanım tam bunları düşünürken o arada telefonuna bir mesaj geldi. Uzak bir şehirden hiç birbirlerinin yüzünü görmeden ses kaydı ile birlikte çalıştıkları 6 yaşındaki Sıraç sesli mesaj atmıştı. Ayşe Hanım Sıraç’ın mesajını dinledi, mesaj şu cümleler ile son buldu:

“Seni Allah’a emanet ediyorum öğretmenim!”

Ayşe Hanım’ın gözünden süzülen sadece iki damla mutluluk gözyaşı ile dilinden dökülen cümle “Hayat yankıdır” oldu.

Zira Ayşe Hanım öğrencileri ile mesajlaşırken sesli mesajların sonunda bütün öğrencilerini Hazret-i Allah’a emanet ederdi.

•

Hayatta güzel yankılar ile karşılaşanlardan ve dünyanın da ahiretin tarlası olduğunu unutmayanlardan olabilmek duası ile...